

11η δικάσιμος, Παρασκευή 29 Μαρτίου 2024

Α΄ Μικτό Ορκωτό Εφετείο Αθήνας, κτίριο Εφετείου, Δ120Β,
6ος όροφος

Περιεχόμενα

Εξέταση μαρτύρων.....	1
Λουκάς Σταμέλλος, δημοσιογράφος (OmniaTV).....	1
T.N., αυτόπτης περαστικός.....	11
Π.Κ., φίλος του κατηγορούμενου Χορταριά.....	27
Ανάγνωση ανακριτικής κατάθεσης μάρτυρα Σ.Τσ. (άνδρα με το κίτρινο μπλουζάκι).....	41

Έναρξη: 09:24

Παρόντες κατηγορούμενοι: Σπυρίδων Δημόπουλος, Αθανάσιος Χορταριάς

Πρόεδρος: Ο κ. Π.Κ. είναι εδώ;

Π.Κ.: Παρών.

Πρόεδρος: T.N.;

T.N.: Παρών.

Πρόεδρος: Και ο κ. Σταμέλλος;

Σταμέλλος: Παρών.

Πρόεδρος: Κύριοι συνήγοροι, για τον κύριο Γλύκα, να ξεκινήσουμε σιγά σιγά; Ας ξεκινήσουμε από τον κ. Σταμέλλο.

Εξέταση μαρτύρων

Λουκάς Σταμέλλος, δημοσιογράφος (OmniaTV)

[Προσέρχεται ο μάρτυρας Σταμέλλος]

Πρόεδρος: Τι επάγγελμα έχετε;

Σταμέλλος: Δημοσιογράφος σε ένα διαδικτυακό μέσο, το «OmniaTV».

Αναγνωστόπουλος: Μήπως μπορεί να προηγηθεί άλλος μάρτυρας γιατί ο κ. Γλύκας μόλις με ενημέρωσε ότι έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον;

Πρόεδρος: Θα κάνετε τον κόπο να ξανάρθετε;

[Κατεβαίνει ο μάρτυρας]

Πρόεδρος: Α, ήρθε ο κ. Γλύκας, ελάτε!

[Ανεβαίνει ο μάρτυρας]

Πρόεδρος: Τι σχέση έχετε με την υπόθεση;

Σταμέλλος: Ήμασταν, μαζί με συναδέλφους, στην ομάδα που είχαμε ξεκινήσει από την αρχή την έρευνα σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά γύρω από τα γεγονότα. Ακόμα κι όπως είχαν ακουστεί στην αρχή, πριν μαθευτεί η ταυτότητα του θύματος που ήταν και τελικά σε εμάς γνωστός. Ήταν κάτι που από την αρχή «βρωμούσε» έτσι όπως παρουσιάστηκε: τι πάει να πει «ληστής», «κοσμηματοπωλείο», «Ομόνοια»... εκεί μένω. Ήταν κάπως.

Πρόεδρος: Το «κάπως» είναι περίεργο σαν έννοια. Οφείλω να σας ρωτήσω τι εννοείτε, αυτό το «κάπως», πώς το εννοείτε; Πρέπει να μας τα εξηγήσετε, ότι η υπόθεση «βρωμούσε», τι εννοείτε;

Σταμέλλος: Υπάρχουν κάποια πράγματα που θέλω να πω, να τα πάρω με μια σειρά. Το αρχικό αφήγημα, έτσι όπως το μάθαμε, ήταν ότι ήταν ληστής, έκανε απόπειρα να φύγει, αυτοτραυματίστηκε και πέθανε. Από την αρχή δεν έβγαζε νόημα, είμαστε και κοντά και αρχίσαμε να εξετάζουμε τα περίξ. Τι κάμερες υπάρχουν στην περιοχή, κάναμε σχετικό ρεπορτάζ.

Πρόεδρος: Δηλαδή αναζητήσατε τις κάμερες; Πότε κάνατε την έρευνα;

Σταμέλλος: Από την επομένη, υπήρχε δίπλα, σε ένα κατάστημα με τσάντες, έχω τα ρεπορτάζ από τότε, τα έχω προσκομίσει και στο πρωτόδικο, θα μπορούσε η κάμερα να έχει καταγραφή από άλλη γωνία.

Πρόεδρος: Εσείς είσατε βέβαιος ότι λειτουργούσε η συγκεκριμένη κάμερα;

Σταμέλλος: Ναι, αλλά την επόμενη είχε γυρίσει κατεύθυνση.

Πρόεδρος: Πήγατε εσείς και το είδατε;

Σταμέλλος: Συνάδελφος.

Πρόεδρος: Ποιος;

Σταμέλλος: Αντώνης Μπούγιας, δεν συνεργάζεται πια μαζί μας.

Πρόεδρος: Δηλαδή εσείς την είδατε;

Σταμέλλος: Εγώ την είδα, να αποτυπώνεται, να έχει μία κατεύθυνση η κάμερα σε προηγούμενες ημέρες, είμαι κάτοικος της περιοχής, και μετά η κάμερα άλλαξε κατεύθυνση.

Πρόεδρος: Θέλει πολλή επιμονή να ψάχνει κανείς τις κάμερες και τις θέσεις τους.

Σταμέλλος: Την επόμενη αυτό που ρωτήσαμε στην περιοχή, μας είπαν ότι η συγκεκριμένη κάμερα είχε γυρίσει κατεύθυνση.

Πρόεδρος: Ρωτήσατε τον καταστηματάρχη εσείς ή κάποιος άλλος και είπε ότι την έχει γυρίσει;

Σταμέλλος: Όχι καταστηματούχης, στην περιοχή.

Πρόεδρος: Το είπατε στην αστυνομία ότι η κάμερα αυτή είχε άλλη θέση;

Σταμέλλος: Το γράψαμε σε ρεπορτάζ, ενυπόγραφα.

Πρόεδρος: Δεν μπορούσατε να ενημερώσετε αστυνομία;

Σταμέλλος: Το πρώτο μας μέλημα ήταν να δούμε αν υπάρχει καταγεγραμμένο υλικό στις κάμερες αυτές.

Πρόεδρος: Αλλά ξέρετε, άλλο η δημοσιογραφική έρευνα και άλλο η αστυνομική...

Σταμέλλος: Η δική μας έρευνα είναι στη διάθεση των αρχών. Για αυτό τα δημοσιεύουμε.

Πρόεδρος: Γιατί είστε βέβαιος ότι έχουν γίνει έτσι τα γεγονότα, ότι άλλαξε η κάμερα;

Σταμέλλος: Εγώ προσωπικά δε μπορώ να είμαι βέβαιος, μπορεί να είναι ισχυρισμός κάποιου.

Πρόεδρος: Γιατί αλλιώς δράτε ως δημοσιογραφικά μέσα, έχετε μια ευχέρεια, μια ελευθερία κινήσεων.

Σταμέλλος: Ασφαλώς.

Πρόεδρος: Τον καταστηματούχο δεν τον ρωτήσατε αν άλλαξε θέση;

Σταμέλλος: Όχι, ρωτήσαμε για την κάμερα.

Πρόεδρος: Μετά;

Σταμέλλος: Μετά, υπήρχαν κάμερες απέναντι, που ισχυρίστηκαν ότι δεν λειτουργούσαν, στο «Άρωμα» και στο «Ζαχαροκάλαμο», στα καφέ. Εκεί υπήρχε ο ισχυρισμός ότι δεν έχει γραφτεί κάτι [στις κάμερες]. Και λέγανε τα άτομα που ήταν σε αυτά τα καταστήματα ότι «α, αυτοκτόνησε».

Πρόεδρος: Δηλαδή είχαν πάρει μια θέση, θέλετε να πείτε;

Σταμέλλος: Ναι. Παρουσίαζαν κάτι που διαπιστώσαμε και εμείς μετά, ότι δεν ήταν κάτι που μπορούσες να πεις «α, αυτοκτόνησε».

Πρόεδρος: Θυμόσατε το βιντεοληπτικό υλικό; Δηλαδή, έχετε άποψη όλων των φιλμ που εμφανίστηκαν;

Σταμέλλος: Μάλιστα, τα συλλέξαμε.

Πρόεδρος: Είδατε από το φιλμ σχετικά με τη βιτρίνα τι έγινε, πώς έσπασε;

Σταμέλλος: Στην εκκίνηση αυτού του βίντεο, το πρώτο είναι από τον «Βένετη», το κατόπιν φαίνεται να περνάει ο Ζακ Κωστόπουλος και από την κάμερα του Μετοχικού Ταμείου την απέναντι, που υπάρχει και δημόσια. Το βίντεο που έχει τραβηχτεί από μία κυρία, από το πατάρι του «Βένετη», ξεκινά από τη στιγμή που κρατά τον πυροσβεστήρα και μετά προσπαθεί να σπάσει την πόρτα να βγει έξω.

Πρόεδρος: Η βιτρίνα δεν φαίνεται να σπάει;

Σταμέλλος: Η βιτρίνα φαίνεται να είναι ήδη σπασμένη. Ο κοσμηματοπώλης πετάει κάτι που από την οπτική γωνιά της κάμερας φαίνεται να χτυπάει τον Ζακ Κωστόπουλο στο κεφάλι.

Πρόεδρος: Τι άλλο είδατε;

Σταμέλλος: Αυτό που διαπιστώσαμε από πολύ νωρίς ήταν ο άντρας με το κίτρινο μπλουζάκι και άλλος ένας νεαρός, με ροζ ή λευκό, που αποτυπώνεται στην κάμερα, τον ακολουθούν [τον Ζακ] κατά πόδας.

Πρόεδρος: Αυτός ήταν έξω στο «Βένετη» με το κίτρινο; Πού του δώσανε το νερό;

Σταμέλλος: Ο νεαρός με το λευκό πουκάμισο μπαίνει μέσα στο «Βένετη» για να πάρει ένα μπουκάλι νερό, και φαίνεται ο άντρας με το κίτρινο μπλουζάκι που είναι και μιλάει με τον Ζακ Κωστόπουλο και κάτι λένε.

Πρόεδρος: Αυτός εντοπίστηκε; Με το κίτρινο;

Σταμέλλος: Μόνο κατόπιν επανειλημμένων δημοσιευμάτων. Δηλαδή, επειδή δεν εμφανιζόταν, έφτιαξε μία ανάλυση το ερευνητικό κέντρο Forensic Architecture, όπως είπε εδώ η κυρία Βαρβία, για το πώς κινήθηκε ο άντρας αυτός στον χώρο και δημοσίευσε «όποιος έχει πληροφορίες, να τον ειδοποιήσει ότι αναζητείται». Και το δημοσιεύσαμε και εμείς, εκεί κοντά, με σχετικό άρθρο. Δε θυμάμαι ακριβώς ημερομηνίες, υπάρχουν όμως και είναι όλα κατατεθειμένα.

Ωστόσο εμφανίστηκε αμέσως μετά την δημοσίευση των άρθρων, μία στην Εφ.Συν. και μία σε μας. Σε μας ήρθε μία πληροφορία ότι ένα άτομο τον γνώριζε [το άτομο με το κίτρινο μπλουζάκι], και είπαμε «ενημερώστε τις αρχές».

Πρόεδρος: Επώνυμη ή ανώνυμη;

Σταμέλλος: Με τη δέσμευση της ανωνυμίας, και τις επόμενες μάθαμε ότι πήγε ο ίδιος να καταθέσει στον ανακριτή και ύστερα, από πηγές μας, έφτασε στα χέρια μας και η κατάθεση του.

Πρόεδρος: Ποιος είναι αυτός με το κίτρινο;

Σταμέλλος: Είναι στέλεχος σε μία εταιρία που έχει την έδρα της στην Πατησίων, λίγο πιο κάτω από τη Γλάδστωνος, και είναι και αυτό δημοσιευμένο, και είπε ότι είχε πάει στο «Βενέτη» για να πάρει καφέ.

Πρόεδρος: Και πώς είναι το όνομά του;

Σταμέλλος: Ως Τριανταφυλλίδης έχει παρουσιαστεί, Τριανταφυλλάκης, Τριανταφυλλόπουλος... Είναι όμως Τούρκος υπήκοος που διαμένει στην Ελλάδα χρόνια, δεν θυμάμαι το πραγματικό του όνομα.

Παπαρούσου: [Διαβάζουν όνομα του μάρτυρα] τον έχουμε, είναι μάρτυρας εδώ.

Αναγνωστόπουλος: Είναι στο κατηγορητήριο, κα πρόεδρε.

Παπαρούσου: Απλώς δεν έχει εμφανιστεί ποτέ.

Πρόεδρος: Ούτε έχει καταθέσει;

Παπαρρούσου: Στον ανακριτή μόνο.

Σταμέλλος: Η κατάθεσή του, ωστόσο, στον ανακριτή απέχει πάρα πολύ από αυτό που έχει δει κανονικά ένας άνθρωπος που τεκμαίρεται ότι ήταν εκεί. Και λέει ότι «δεν άκουσα», αφού ήταν εκεί.

Αναγνωστόπουλος: Κρίση είναι αυτό...

Σταμέλλος: Ναι, είναι κρίση μου αυτό.

Πρόεδρος: Τι άλλο γνωρίζετε από την δημοσιογραφική σας έρευνα;

Σταμέλλος: Φαίνεται να ξεκινά ό,τι γίνεται, τουλάχιστον ένα λεπτό πριν από αυτό που αποτυπώνεται στο βίντεο. Δηλαδή πριν από τον πυροσβεστήρα που σηκώνει ο Ζακ Κωστόπουλος. Κάτι φαίνεται να γίνεται πιο πριν, από πριν ξεκινήσει το βίντεο.

Πρόεδρος: Από το κατάστημα του κοσμηματοπωλείου;

Σταμέλλος: Ναι, το λέω αυτό γιατί φαίνεται από τις κάμερες του Μετοχικού Ταμείου κόσμος, να γυρίζουν και να κοιτούν με ένταση, ότι κάτι γίνεται.

Πρόεδρος: Αλλά δεν ξέρουμε τι γίνεται;

Σταμέλλος: Δεν έχει αποτυπωθεί σε κάμερα. Και με κόσμο που μιλήσαμε, οι περισσότεροι αυτόπτες, στα πλαίσια του ρεπορτάζ, είτε έφτασαν μετά στο σημείο, είτε δεν μπορέσαμε να έρθουμε σε επαφή.

Παπαπαντολέων: Ο κατηγορούμενος, ο κ. Χορταριάς, είχε κάποιο λογαριασμό στο τουίτερ που είχε γράψει πράγματα που σχετίζονται με τη συγκεκριμένη υπόθεση;

Σταμέλλος: Είχε τον προσωπικό του λογαριασμό, επώνυμο, «Αθανάσιος Χορταριάς» και είχε γράψει αμέσως μετά τη δημοσιοποίηση της ταυτότητας του θύματος, ότι αυτοτραυματίστηκε, ότι αυτοκτόνησε.

Παπαπαντολέων: Εσείς έχετε ασχοληθεί και με κάποιον άλλο λογαριασμό;

Σταμέλλος: Κατ' αρχάς ο επώνυμος λογαριασμός, εξαφανίστηκε τις επόμενες ημέρες, και εμφανίστηκε ένας άλλος λογαριασμός ο οποίος άρχισε να «απαντάει», καινούριος λογαριασμός, να απαντάει σε όλους τους δημοσιογράφους ή χρήστες που ασχολούνταν με την υπόθεση, με στερεοτυπικά μηνύματα, τύπου «είστε βαλτοί», ότι «αυτοτραυματίστηκε», ότι «η αλήθεια θα λάμψει». Και κάποια στιγμή με τον ίδιο λογαριασμό, που εμείς ταυτοποιήσαμε ότι ήταν συνδεδεμένος με το κινητό του, που είχε δημοσιεύσει στη σελίδα του μεσιτικού, από αυτόν το λογαριασμό είπε ότι «τον έχει τάξει ο θεός απέναντι σε παραβατικούς και ΛΟΑΤΚΙ να υπερασπίζεται...» την περιουσία, δεν θυμάμαι τι ακριβώς, τα έχω όλα.

Παπαπαντολέων: Δεν έχω άλλη ερώτηση.

Παπαρρούσου: Κύριε μάρτυρα, μιλήσατε για μία κατάσταση όπου πήγατε αμέσως μετά το έγκλημα και ζητούσατε πληροφορίες από τον κόσμο και τους καταστηματάρχες. Διαπιστώσατε ένα

κλίμα όπου κανείς δεν ήθελε να σας δώσει πληροφορία και όλοι είχανε κάποια ήδη θέση για τα περιστατικά;

Σταμέλλος: Ακριβώς αυτό. Θέλω να πω ότι, φυσικά, ρωτήσαμε εργαζόμενους, που δεν έχουν αρμοδιότητα στη διαχείριση του βιντεοληπτικού υλικού από τις κάμερες, μας παραπέμφσανε στους υπεύθυνους, γενικά η απάντηση ήταν ότι «δεν υπάρχει τίποτα, φύγετε από δω, αυτοκτόνησε».

Πρόεδρος: Εντάξει, μας το είπατε αυτό.

Παπαρρούσου: Το γεγονός ότι αναφέρεστε στον άντρα με το κίτρινο μπλουζάκι το λέτε ενδεικτικά ώστε να φανεί ότι η ίδια η αστυνομία δεν ασχολήθηκε να ερευνησει για να φανεί η όποια σχέση του άντρα με το κίτρινο μπλουζάκι ή σχέση με τους κατηγορούμενους ή στιδήποτε;

Σταμέλλος: Αυτό τεκμαίρεται, ότι η αστυνομία δεν μερίμνησε να ρωτήσει τους παρόντες, δεν έκλεισε το χώρο εκεί, ήρθαν κάποιες ώρες αργότερα.

Πρόεδρος: Ναι, αλλά εσείς δεν πήγατε, κύριε μάρτυρα, εκείνη τη στιγμή. Είπατε όχι.

Σταμέλλος: Όχι, αλλά μιλήσαμε με άτομα που εργάζονται σε μέσα ενημέρωσης που ήταν εκεί.

Πρόεδρος: Πολλές φορές δημοσιεύονται πράγματα, που δεν είναι εδώ η ένορκη διαδικασία, δεν το είδατε εσείς με τα μάτια σας, απλώς δημοσιογραφικά. Μπορεί να λέει ο καθένας τη δημοσιογραφική του άποψη, ό,τι θέλει.

Σταμέλλος: Επιτρέψτε μου σε αυτό, το είχαν καταθέσει οι ίδιοι οι αστυνομικοί στο πρωτόδικο αυτό, η ασφάλεια που ανέλαβε την έρευνα είπε ότι πήγανε καμιά ώρα μετά.

Παπαρρούσου: Πάμε την πρώτη μέρα. Πώς μεταδόθηκε η είδηση; Θυμάστε, μήπως, τις πρώτες εκπομπές που το ανέφεραν, χωρίς να αναφέρουν τι έγινε, που είχανε μία εκδοχή. Θυμάστε αν ένας εκ των κατηγορουμένων έδινε και συνέντευξη σε τηλεοπτικά κανάλια και είτε την εκδοχή του;

Πρόεδρος: Μας τα είπε αυτά, κυρία συνήγορε.

Σταμέλλος: Ο ιδιοκτήτης του κοσμηματοπωλείου το ίδιο βράδυ έδωσε συνέντευξη ή στο Star ή στο Ant1, υπάρχουν κατατεθειμένα.

Πρόεδρος: Ναι, αλλά μη ρωτάτε με υποβολή της απαντήσεως, γιατί έτσι με «ναι» ή «όχι» θα σας απαντάει.

Γλύκας: Έγινε χρήση του ονόματος του κ. Σαντίκ Γκεμής και επειδή αναφέρει ο κ. μάρτυρας, εν είδει προανακριτικού υπαλλήλου, παρακαλώ να αναγνωστεί η κατάθεση για να δούμε τι λέει και όχι τι ερμηνεύεται ότι λέει με συγκεκριμένη στόχευση.

Πρόεδρος: Ναι, μετά τον μάρτυρα.

Γλύκας: Εσείς έχετε κάτι που να προκύπτει από συγκεκριμένη γνώση σας; Μπορείτε να κατονομάσετε την πηγή των πληροφοριών σας για ό,τι λέτε; Γιατί αυτό είναι το καθήκον μαρτυρίας.

Σταμέλλος: Τα έχω πει όλα και τις πηγές για ό,τι έχω καταθέσει.

Γλύκας: Εσείς ήσασταν παρών;

Σταμέλλος: Δεν ήμουν παρών, όχι.

Γλύκας: Εσείς με ποια ιδιότητα και με ποια στοιχεία ταυτοποιήσατε τον λογαριασμό του κυρίου Χορταριά;

Σταμέλλος: Δεν χρειάζεται κάποια νομομοποίηση.

Γλύκας: Για το κινητό κάποιου; Ανήκετε στη ΔΕΕ;

Σταμέλλος: Δεν χρειάζεται.

Πρόεδρος: Πείτε μας, με ποιο τρόπο τον εντοπίσατε;

Σταμέλλος: Το τουίτερ εκείνη την εποχή – ενώ αυτή η λειτουργία δεν υπάρχει πια, γιατί υπάρχει πρόβλημα με τα προσωπικά δεδομένα, αλλά υπάρχει καταγεγραμμένο στο άρθρο μας, το έχω προσκομίσει – μπορούσε, λοιπόν, κάποιος να αναζητήσει χρήστες με τη χρήση του τηλεφώνου κάποιου. Δηλαδή «α, ψάχνω αυτόν τον λογαριασμό» και φαινόταν μέσω email ή μέσω αριθμού κινητού τηλεφώνου. Έτσι ταυτοποιήσαμε τον λογαριασμό, που ήταν «snake»-κάτι.

Πρόεδρος: Δηλαδή είδατε την ανάρτηση στο τουίτερ, και...;

Σταμέλλος: Μας κίνησε υποψίες, από τη στιγμή που ένας λογαριασμός άρχισε να απαντάει σε δημοσιεύματα κλπ. και λέγοντας ακριβώς τα ίδια που έλεγε ως «Αθανάσιος Χορταριάς», μας δημιουργήσε απορίες.

Πρόεδρος: Και πώς λεγόταν; Και φαινόταν τότε δημιουργήθηκε; Και πώς βρήκατε το τηλέφωνο;

Σταμέλλος: Ήταν «snake [...]». Και φαίνεται ότι δημιουργήθηκε τότε, και το τηλέφωνο το βρήκαμε από την ίδια τη σελίδα του μεσιτικού γραφείου του κυρίου Χορταριά.

Πρόεδρος: Βάλατε, λοιπόν, το τηλέφωνο και σας έδειξε τον λογαριασμό του τουίτερ.

Γλύκας: Υπήρχε το σύνολο του αριθμού; Όλα τα στοιχεία;

Σταμέλλος: Στην αναζήτηση, μάλιστα.

Γλύκας: Υπήρχαν και τα 10 ή υπήρχαν 2;

Σταμέλλος: Στην αναζήτηση...

Γλύκας: [Διακόπτει] Ποια αναζήτηση, κύριε;

Σταμέλλος: Στην αναζήτηση βάζεις έναν αριθμό ολόκληρο και σου βγάζει, στο αποτέλεσμα της αναζήτησης, τον τάδε λογαριασμό.

Γλύκας: Λέτε ψέματα, είχατε και τα δέκα νούμερα;

Πρόεδρος: Αφήστε, κ. συνήγορε...

Σταμέλλος: Από τον ιστότοπο του μεσιτικού.

Πρόεδρος: Έχει ιστότοπο, στο google, και από εκεί βρήκατε τον αριθμό.

Σταμέλλος: Ναι, και είχε και το κινητό.

Γλύκας: Ποιος αριθμός είναι αυτός;

Σταμέλλος: Δεν τον θυμάμαι απ' έξω.

Γλύκας: Πείτε τώρα στο δικαστήριο ποιος αριθμός!

Σταμέλλος: Δεν τον θυμάμαι απ' έξω τον αριθμό.

Γλύκας: Έρχεται στο δικαστήριο και λέει ψέματα για έναν δήθεν αριθμό που λέει τώρα ότι δεν τον θυμάται!

Πρόεδρος: Τώρα κάνετε σχόλιο, κ. συνήγορε, σας είπα ότι δεν επιτρέπονται τα σχόλια ενδιάμεσα...

Σταμέλλος: Δεν είναι «δήθεν» ο αριθμός. Δεν θυμάμαι απ' έξω τον αριθμό του κυρίου Χορταριά, συγγνώμη.

Γλύκας: Κύριε μάρτυρα, σας ρωτάω, στον λογαριασμό τον ψευδή, τον εικονικό, τον κεκαλυμμένο [...]

Πρόεδρος: Αυτό μπορείτε να το αποδείξετε από το τουίτερ να φέρετε κάποιο έγγραφο;

Γλύκας: Και λέει ψέματα...

Πρόεδρος: Κύριε συνήγορε, ποιο είναι το έγγραφο αυτό;

Γλύκας: Θα το φέρω!

Πρόεδρος: Ε, άμα λέει ψέματα, μπορούμε και να τον κρατήσουμε, κύριε συνήγορε!

Γλύκας: Πείτε μου σας παρακαλώ πάρα πολύ, και θα δούμε αν θα ζητήσουμε να κρατηθείτε, αν αποτυπωνόταν στον συγκεκριμένο λογαριασμό το σύνολο του κινητού του κυρίου Χορταριά.

Σταμέλλος: Αυτό που λέτε είναι άλλο πράγμα από αυτό που σας λέω εγώ.

Γλύκας: Θα απαντήσετε σε αυτό που ρωτάω εγώ: εάν στον αριθμό τον κεκαλυμμένο, να πείτε στο δικαστήριο εάν υπήρχε το σύνολο των δέκα αριθμών του κυρίου Χορταριά.

Σταμέλλος: Η αναζήτηση έγινε από εμάς με ολόκληρο τον αριθμό του τηλεφώνου.

Γλύκας: Λέω αν έχετε αποδεικτικό στοιχείο...

Πρόεδρος: Μισό λεπτό, κ. συνήγορε. Αυτή την αναζήτηση την κάνατε και σε εκτύπωση, τα έχετε παραδώσει και σε κάποια πλευρά;

Σταμέλλος: Μάλιστα, τα έχουμε δημοσιεύσει, τα έχω εισφέρει και στο πρωτόδικο.

Πρόεδρος: Οι μάρτυρες συνήθως δεν δίνουν έγγραφα.

Παπαπαντολέων: Δίνουν δι' ημών.

Σταμέλλος: Μου είχε ζητηθεί από την κυρία πρόεδρο να τα φέρω και τα είχα παραδώσει στο πρωτόδικο.

Πρόεδρος: Τα είχατε παραδώσει στην πολιτική αγωγή; Αν τα έχει, να τα προσκομίσει.

Γλύκας: Επειδή αυτά που λέει δεν υπάρχουν, να καταγραφεί στα πρακτικά, αν έμπαινα εγώ τότε στον συγκεκριμένο λογαριασμό θα έβλεπα το κινητό του λογαριασμού;

Σταμέλλος: Αν θέλετε να αναζητήσετε με το κινητό του κυρίου Χορταριά, τότε θα σας έβγαζε τον συγκεκριμένο λογαριασμό.

Γλύκας: Μήπως είχε τελίτσες;

Πρόεδρος: Σας εξήγησε, κύριε συνηγορε, ξεκινάτε από λάθος βάση την ερώτηση. Είπε, λαμβάνοντας το τηλέφωνο του Χορταριά από την ιστοσελίδα του έκανε αναζήτηση, η επόμενη ερώτηση ή αν στο λογαριασμό στου τουίτερ φαινόταν όλα τα ψηφία.

Σταμέλλος: Στην επιστροφή της αναζήτησης, όταν επιστρέφει η απάντηση, είναι ο λογαριασμός ολόκληρος, τα αστεράκια και ολόκληρα τα στοιχεία.

Γλύκας: Αστεράκια;

Πρόεδρος: Αυτός που ψάχνει, έχει τον πλήρη αριθμό, μετά πώς είμαστε βέβαιοι ότι αυτός ο αριθμός ταυτίζεται;

Σταμέλλος: Σας το λέω, εμείς κάναμε την αναζήτηση.

Πρόεδρος: Επειδή δηλαδή μας δίνει αποτέλεσμα; Αν π.χ. λείπει κάποιο στοιχείο δεν το βγάζει;

Σταμέλλος: Αν βάλεις αριθμό κινητού τηλεφώνου που δεν είναι συνδεδεμένος με κάποιον λογαριασμό, δεν θα έβγαζε κάτι στην αναζήτηση...

Πρόεδρος: Το κατάλαβα. Άρα δεν θα έδινε απάντηση ότι ταυτίζονται τα στοιχεία. Το καταλάβαμε.

Σταμέλλος: Δεν το δείχνει η φόρμα στην απάντηση.

Γλύκας: Εσείς αποστέλλετε δέκα νούμερα και η απάντηση είναι με δύο. Η απάντηση δεν είναι με δύο νούμερα;

Πρόεδρος: Το καταλάβαμε, κύριε συνηγορε. Τα είπε. Σας παρακαλώ, εγώ που δεν είμαι χρήστης αυτών των μέσων, το κατάλαβα.

Γλύκας: Η ερώτηση είναι: αποστέλλετε έναν αριθμό ολόκληρο και η απάντηση είναι με δύο νούμερα;

Σταμέλλος: ... που ταυτοποιείται στον αριθμό που βάλουμε.

Γλύκας: Εσείς, λοιπόν, μπορείτε να κατασκευάσετε αυτό τον αριθμό; Να φτιάξετε εσείς ένα λογαριασμό και εσείς να έχετε τον συγκεκριμένο αριθμό και να απαντήσετε στα δύο τελευταία;

Σταμέλλος: Πώς θα μπορούσε να γίνει αυτό; Δεν κατάλαβα την ερώτηση. Αν η ερώτηση είναι αν το κατασκευάσαμε εμείς, η απάντηση είναι όχι.

Γλύκας: Καλά, δεν περίμενα να απαντήσετε κάτι άλλο.

Πρόεδρος: Για να κάνεις λογαριασμό το τούιτερ δεν χρειάζονται κάποια στοιχεία ταυτοποίησης; Να έχεις στο χέρι σου το τηλέφωνο;

Σταμέλλος: Χρειάζονται κάποια στοιχεία, τότε ήταν περισσότερα. Δεν ήταν απαραίτητο να έχεις τηλέφωνο, μπορούσες να τον φτιάξεις από τον υπολογιστή.

Πρόεδρος: Δεν γίνεται με κάποια ταυτοποίηση; Μισό, παίρνει κάποιος το X τηλέφωνο, και χωρίς να το κατέχει, ένα τηλέφωνο φίλης του, κάνει ένα λογαριασμό, γίνεται;

Σταμέλλος: Πρέπει να επιβεβαιωθεί με ένα SMS.

Γλύκας: Αν πάω σε μια εταιρεία τηλεφωνικών επικοινωνιών, και αν υποθεθεί ότι τα δυο τελευταία νούμερα του τότε τηλεφώνου του Χορταριά, είναι π.χ. το 1522 μπορώ να ζητήσω κινητό με τα συγκεκριμένα ψηφία;

Σταμέλλος: Δεν το γνωρίζω, δεν εργάζομαι σε εταιρία τηλεφωνική.

Γλύκας: Δεν γνωρίζετε εσείς, που είστε Σέρλοκ Χολμς;! Δεν μπορείτε να το γνωρίζετε;

Σταμέλλος: Αυτό θα έπρεπε με κάποια συνωμοσία, ή για κάποιο λόγο...

Γλύκας: Και συνωμοσία κάνετε, και λέτε και ψέματα.

Σταμέλλος: Αυτό με προσβάλλει προσωπικά.

Γλύκας: Και εσείς μας προσβάλλετε προσωπικά.

Σταμέλλος: Δεν σας προσβάλλω προσωπικά!

Πρόεδρος: Μας σας παρακαλώ, κύριε συνήγορε, μη καταγράφονται τα σχόλια.

Γλύκας: Απευθυνθήκατε στην Ελληνική Αστυνομία; Ζητήσατε βοήθεια, ζητήσατε συνδρομή της ΕΛ.ΑΣ.;

Σταμέλλος: Για ποιο λόγο να ζητήσουμε συνδρομή; Συγκεκριμένα πράγματα κάναμε.

Γλύκας: Τον αριθμό που κατασκευάσατε εσείς.

Σταμέλλος: Αυτό είναι μηνύσιμο.

Πρόεδρος: Κύριε συνήγορε, ή θα κάνετε ανταπόδειξη με άλλα μέσα, δεν έχει νόημα να συνεχίσετε να ρωτάτε για το άλλο θέμα, αλλιώς να καθίσει ο μάρτυρας.

Γλύκας: Τότε στην συγκεκριμένη αγγελία, μάλλον διαφήμιση, του κυρίου Χορταριά, υπήρχε e-mail;

Πρόεδρος: Στην ιστοσελίδα του μεσιτικού γραφείου, εάν υπήρχε το email.

Σταμέλλος: Βεβαίως.

Γλύκας: Γιατί δεν το κάνατε με το email;

Σταμέλλος: Γιατί το e-mail ήταν συνδεδεμένο με τον αρχικό λογαριασμό, αυτόν που είχε κλείσει. Το κάναμε, αλλά ο λογαριασμός είχε κλείσει, αυτός με το e-mail.

Γλύκας: Άρα αυτό που κάνετε με τον αριθμό και παραγγείλατε αριθμό για να το κατασκευάσετε και να το ενοχοποιήσετε, θα μπορούσατε με το e-mail.

Σταμέλλος: Στην αναζήτηση για τον λογαριασμό «Αθανάσιος Χορταριάς», την κάναμε, το ταυτοποιήσαμε ότι όντως είναι αυτός που λέει, με το e-mail του μεσιτικού και πάλι έβγαζε αστεράκια.

Γλύκας: Πιστοποιείτε μια απάντηση με αστεράκια;

Πρόεδρος: Μπορείτε να καθίσετε, κύριε μάρτυρα.

[Ο μάρτυρας κατεβαίνει από το βήμα]

Γλύκας: Μισό λεπτό!

[Προσέρχεται ξανά ο μάρτυρας]

Γλύκας: Ενδιαφερθήκατε στην αναζήτησή σας για το προ του περιστατικού διάστημα;

Σταμέλλος: Μάθαμε για το παρελθόν του κυρίου Χορταριά αν εννοείτε αυτό, ότι ήταν μέλος ακροδεξιάς οργάνωσης. Αυτό εννοείτε;

Πρόεδρος: Και εγώ αυτό κατάλαβα...

Γλύκας: Αυτά είναι μηνύσιμα.

Σταμέλλος: Α, εννοείτε για τα περιστατικά;

Γλύκας: Μιλώ για τον Ζαχαρία Κωστόπουλο. Μάθατε τι είχε γίνει στην Ομόνοια; Μάθατε τι είχε γίνει πιο πριν, αν παραπατούσε; Μάθατε τι έχει γίνει στου Βενέτη; Μάθατε σε τι κατάσταση ήταν;

Σταμέλλος: Φαίνεται στο βίντεο, σε τι κατάσταση ήταν και πώς μιλούσε με τους παρισταμένους.

Γλύκας: Εσείς ξέρετε, κύριε;

Σταμέλλος: Εγώ προσωπικά δεν ήμουν εκεί.

Γλύκας: Εάν μάθατε;

Σταμέλλος: Όλα όσα μάθαμε σε αυτό το δικαστήριο...

Γλύκας: Τίποτα άλλο.

[Αποχωρεί ο μάρτυρας Σταμέλλος]

T.N., αυτόπτης περαστικός

Πρόεδρος: Ελάτε, ο κύριος Τηλιγάδας. Πού ήσασταν εκείνη την ημέρα;

T.N.: Είχα τελειώσει μία βάρδια, μία φύλαξη, είχα συνοδεύσει μία φίλη μου.

Πρόεδρος: Πού εργαζόσασταν;

T.N.: Σε ένα κατάστημα, έκλεισε, στην πλατεία Κάνιγγος.

Πρόεδρος: Τι ήταν αυτό το κατάστημα; Τι επιχείρηση ήταν;

T.N.: Κινητής τηλεφωνίας...

Πρόεδρος: Εκεί ήταν η εργασία σας;

T.N.: Φύλαξη...

Πρόεδρος: Εκείνη την ημέρα, τι ώρα εργαζόσασταν;

T.N.: Μεσημέρι, πρέπει να σχολάσα κατά τις 13:30, δύο παρά...

Πρόεδρος: Είναι κοντά με το σημείο; Τι είδατε, τι έγινε;

T.N.: Είχε αρχίσει το περιστατικό, ήταν κόσμος, είδα ένα, για μένα ήταν παιδί, μέσα στο κοσμηματοπωλείο, περιφερόταν μέσα, στην ταμειακή, αλλά δεν φαινόταν να κάνει κίνηση για να πάρει κάτι... Προφανώς μας αντιλήφθηκε, και έκανε προσπάθεια να φύγει, μετά σύρθηκε στο κάτω μέρος – πώς το έσπασε ακόμα δεν έχω καταλάβει. Στον εαυτό μου που το ρωτάω δεν έχω καλύψει αυτό το κενό, δεν τους ξέρω τους δύο κατηγορούμενους. Τον χτυπάγανε εναλλάξ, λακτίσματα, κλωτσιές.

Ήμουν σε γωνία, κοντά μεν, σε γωνία δε. Είναι εφετείο, πρέπει να τα πω τώρα πια σίγουρα. Δεν μπορούσα να μετρήσω πόσα τον πετύχανε, αλλά έτσι όπως [...], προφανώς κάποιες τον πετύχανε. Δεν μπορούσα να μετρήσω πώς, πόσες τον πετύχανε [δείχνει το κεφάλι], προσπάθησε να σηκωθεί αλλά έπεσε, κι όμως λίγα λεπτά μετά στον διασώστη, κατά τη δικιά μου άποψη διασώστης, γιατί ήταν με πολιτικά...

Πρόεδρος: Δεν φαινόταν να ήταν διασώστης;

T.N.: Στα δικά μου τα μάτια δεν φαινόταν, κυρία πρόεδρε... δεν το διάλεξε αν ήταν γυαλάκι, γυαλί ή μαχαίρι. Ασυνείδητα, κάτι διάλεξε και το πήρε, γιατί αυτό έγινε μετά το περιστατικό, που πήρε κάτι...

Όταν μπήκε μέσα δεν είχε τίποτα, λένε για «μαχαίρι», είμαι ακριβής, είμαι ειλικρινής, είμαι απόλυτος, εγώ με τα μάτια μου και δυο τα πλαστά [εννοεί γυαλιά] τέσσερα μάτια, δεν είδα το μαχαίρι! [σε έντονο τόνο]. Εγώ είδα ένα γυαλί μετά, έξω.

Πρόεδρος: Εσείς από ποιο σημείο θυμάστε ότι ξεκινάει το συμβάν και αρχίσετε να το παρατηρείτε;

T.N.: Να τολμήσω να πω από την αρχή. Από τότε που πέρασα και είδα τον κόσμο και κατάλαβα τι έγινε...

Πρόεδρος: Πόσος κόσμος ήταν μαζεμένος, θυμόσαστε περίπου;

T.N.: Δεν έδωσα καν σημασία, αν υπήρχε κίνδυνος για τον κόσμο θα το θυμόμουν, γιατί είμαι και security.

Πρόεδρος: Κοιτάζετε αμέσως στο κατάστημα. Και τη στιγμή που τον κοιτάζετε στο κατάστημα, τον βλέπετε να κάνει τι;

T.N.: Ήταν στο κέντρο του καταστήματος και πήρε τον πυροσβεστήρα που ήταν σε κάποιο σημείο στο πλάι.

Πρόεδρος: Και μετά πήρε τον πυροσβεστήρα;

T.N.: Ναι.

Πρόεδρος: Από πόσο μακριά τον βλέπετε εσείς; Ας πουμε, 2 μέτρα;

T.N.: Λίγο παραπάνω. Ήμουν σε γωνία.

Πρόεδρος: Μπροστά-μπροστά;

T.N.: Όχι, πλάγια. Ναι, είχα κι άλλα άτομα μπροστά μου.

Πρόεδρος: Τον είδατε και λέτε δεν ξέρετε πώς έσπασε η βιτρίνα;

T.N.: Μου ξέφυγε.

Πρόεδρος: Είδατε να ρίχνουν αντικείμενα στο κατάστημα; Ποιος τα έριχνε;

T.N.: Ναι. Απ' έξω.

Πρόεδρος: Τι μπορεί να ήταν αυτά; Περάσανε μπροστά στο κατάστημα;

T.N.: Όχι βέβαια, στην τζαμαρία χτυπήσανε. Δεν περάσανε, δεν τη σπάσανε την τζαμαρία.

Πρόεδρος: Στην τζαμαρία χτυπάγανε;

T.N.: Ναι.

Πρόεδρος: Μετά την πόρτα, ο Κωστόπουλος τι έκανε; Αφού χτύπησε την πόρτα με τον πυροσβεστήρα, τι έκανε;

T.N.: Την πόρτα τη γυάλινη; Τίποτα, τότε βρήκε έξοδο διαφυγής, βασικά δε βρήκε, σκέφτηκε, να χρησιμοποιήσει την κάτω τζαμαρία.

Πρόεδρος: Την χτύπησε αυτή την τζαμαρία;

T.N.: Ναι.

Πρόεδρος: Με τι;

T.N.: Με τα χέρια του. Δεν το ρισκάρω να πω τώρα σε αυτή τη θέση που είμαι...

Πρόεδρος: Και λέτε είδατε τα χέρια του και δεν κρατούσε μαχαίρι;

T.N.: Από το σημείο που έφτασα εγώ και μπορούσα να παρακολουθήσω και μέχρι τη στιγμή που πήρε το γυαλί, δεν κρατούσε άλλο όπλο...

Πρόεδρος: Την ώρα που έβγαινε; Την ώρα που έρποντας μπουσουλούσε;

T.N.: Τα χέρια του βγήκαν παλάμες...

Πρόεδρος: Ανοιχτά, δεν κρατούσε κάποιο αντικείμενο, μάλιστα.

T.N.: Ναι, ναι, τίποτα.

Πρόεδρος: Τι άλλο θυμόσαστε; Τον είδατε με τον διασώστη;

T.N.: Ήρθε ο διασώστης να τον περιποιηθεί, και ξαφνικά σηκώθηκε πάνω, τον έσπρωξε, είχε και ένα γυαλί γυαλάκι ακαθόριστο...

Πρόεδρος: Τρέχανε αίματα από το θύμα; Από το κεφάλι, από τα χέρια;

T.N.: Ναι, ναι, στα χέρια δεν το είδα, αλλά στην περιοχή της κεφαλής είχε...

Πρόεδρος: Είδατε τα χτυπήματα, που λέτε ότι τον χτυπούσαν;

T.N.: Είδα την κίνηση, δεν μέτρησα. Ακατάστατα, με τη συχνότητα κάποια τον πετούχανε.

Πρόεδρος: Πού ήταν τα χτυπήματα; Στα πόδια; Στην πλάτη; Στο κεφάλι;

T.N.: Κα πρόεδρε, έτσι όπως ήταν, στην προσπάθεια του να βγει, το κεφάλι του προεξείχε.

Πρόεδρος: Και την ώρα που είχε βγει αυτό το κομμάτι του σώματος του, δέχτηκε χτυπήματα στο κεφάλι, λέτε;

T.N.: Και πριν βγει, κα πρόεδρε.

Πρόεδρος: Πώς δηλαδή; Βάζανε τα πόδια μέσα;

T.N.: Σαν εντύπωση αυτό μου δώσανε, και μπορώ να το επαναλάβω τώρα, δεν θέλανε να βγει.

Πρόεδρος: Και κλωτσούσαν για να τον εμποδίσουν να βγει;

T.N.: Σπασμωδικά, ακατάστατα.

Πρόεδρος: Όταν κατάφερε και βγήκε συνεχίσανε τα χτυπήματα;

T.N.: Μπορεί ναι, δεν έχω τέτοια μνήμη. Όταν βγήκε, βγήκε, δεν υπήρχε λόγος να συνεχίσουν πια. Να χρησιμοποιήσω μια λαϊκή έκφραση, «τον είχανε».

Πρόεδρος: Εμείς λέμε τι είδατε και όχι τι πιστεύετε, το «τον είχανε» είναι συμπέρασμα.

T.N.: Υπόψιν ότι έχουν περάσει χρόνια, είμαι σε θέση...

Πρόεδρος: Κάτι άλλο που σας έκανε εντύπωση και μπορείτε να καταθέσετε; Που το θυμόσαστε θέλω να πω...

T.N.: Δεν είναι θέμα εντύπωσης, είναι θέμα που με παραξένεψε. Ήταν στυλάτος νέος, το θύμα. Όταν βγήκε και δέχθηκε την παροχή του διασώστη μετά αντέδρασε, όταν σηκώθηκε, όταν ξανάπεσε, είχε αντοχή. Λοιπόν, μετά ασυναίσθητα δεν ήρθε κοντά στον κόσμο, σηκώθηκε και πήγε και χτύπησε σε κάτι παρατημένα τραπέζια και μάλιστα ξάπλωσε πάνω και έπεσε και κάτω, είπατε να μην επικαλούμαι συμπεράσματα, όμως μου έκανε εντύπωση ότι ασυναίσθητα παραδόθηκε, «πιάστε με».

Πρόεδρος: Όταν σηκώθηκε να φύγει, τι εντύπωση έδινε;

T.N.: Ότι θέλει να ξεφύγει. Αλλά προς λάθος κατεύθυνση.

Πρόεδρος: Γιατί ήταν λάθος η κατεύθυνση;

T.N.: Λοιπόν, αν είχε αυτή την πραγματική τάση, επιθυμία να ξεφύγει, θα επιτίθετο στον κόσμο για να ανοίξει κενό για να φύγει.

Πρόεδρος: Δεν υπήρχε κενό για να φύγει;

T.N.: Θα του ήταν πιο εύκολο να ξεσπάσει πάνω στον κόσμο, ο κόσμος τρομαγμένος ήτανε, δύο φορές άκουσα άναρθες κραυγές.

Πρόεδρος: Δεν είχε έρθει η αστυνομία για να απομακρύνει τον κόσμο και να τον κρατάει σε μια απόσταση;

T.N.: Η αστυνομία ήρθε σε εύλογο χρονικό διάστημα, αλλά δεν απομάκρυνε τον κόσμο καίρια.

Πρόεδρος: Δεν απομάκρυνε τον κόσμο;

T.N.: Όχι, σαν security που έχω άλλη εκδοχή, δεν απομάκρυνε καίρια, δεν μπορούσε άλλο να ασχοληθεί με τον κόσμο...

Πρόεδρος: Αλλά γιατί να φύγει προς τον κόσμο; Δεν υπήρχε διέξοδος χωρίς εμπόδιο;

T.N.: Να επαναλάβω την αρχική μου εκτίμηση: δεν έβλεπε, δεν ήξερε τι κάνει, δεν είχε συνείδηση. Παίρνει ένα τζαμάκι από κάτω, ψευτοαπειλεί τον διασώστη, δεν αντιστέκεται άλλο, αφήνει το τζαμάκι κάτω και μετά πηγαίνει και χτυπάει πάνω στα τραπέζια, άοπλος.

Πρόεδρος: Μάλιστα. Αυτό, δηλαδή, το άφησε μόνος του;

T.N.: Τον αφοπλίσανε.

Πρόεδρος: Ποιος το έκανε αυτό; Ποιος του άνοιξε το χέρι;

T.N.: Στην αρχή πήγε ο διασώστης να το κάνει μόνος του και πήγε ένας άλλος και τον βοήθησε.

Πρόεδρος: Δηλαδή ήταν απλός πολίτης αυτός που του άνοιξε το χέρι;

T.N.: Δεν θυμάμαι.

Πρόεδρος: Εσείς δεν φοβηθήκατε ότι τον είδατε να παίρνει στα χέρια το τζάμι;

T.N.: Ομολογώ πως ναι, αλλά όταν τον είδα κάτω πεσμένο και μάλιστα με τον διασώστη...

Πρόεδρος: Ακούστε, κε μάρτυρα. Ο διασώστης που τον περιποιείται είναι σε προηγούμενη φάση. Το γυαλάκι, το γυαλί που λέτε, ήταν σε μετέπειτα φάση...

T.N.: Το κατάλαβα. Εγώ έχοντας τα άτομα έξω, ήταν το ίδιο πρόσωπο.

Πρόεδρος: Είδατε τι έγινε μετά την πτώση που είχε στα τραπέζια; Τι έγινε στη συνέχεια;

T.N.: Πήγε η αστυνομία κοντά, εγώ δεν μπορούσα να εμπλακώ, είμαι λίγο άβραστος, είμαι security αλλά του γλυκού νερού. Δεν μπορώ να αντέξω πολλή βία, μετά από λίγο έφυγα.

Πρόεδρος: Από ποιο σημείο φύγατε;

T.N.: Απ' όταν ήταν στο έδαφος, γύρισα την πλάτη μου.

Πρόεδρος: Λέτε ότι είχε εμφάνιση, ότι ήταν στυλάτος, τον αποκαλείτε «παιδί».

T.N.: Και όχι αρκετά γεροδεμένος, αν υπολογίσω ότι ήταν ένα άτομο, μια μονάδα, που πήγαινε να κλέψει κοσμηματοπωλείο, ε, δεν έφτανε. Έπρεπε να ήταν γεροδεμένος, να μπορεί να αντιμετωπίσει τουλάχιστον τον ιδιοκτήτη.

Πρόεδρος: Δεν ήταν λοιπόν γεροδεμένος. Λέτε ότι ήταν στυλάτος, δηλαδή καλοντυμένος;

T.N.: Στυλάτος στην σιλουέτα.

Πρόεδρος: Μικροκαμωμένος ήταν;

T.N.: Όχι.

Πρόεδρος: Στυλάτος άρα, τι εννοείτε;

T.N.: Δεν ήταν χοντρός, δεν ήταν γεροδεμένος, μυώδης.

Εισαγγελέας: Να σας ρωτήσω. Είδατε τον Κωστόπουλο μέσα στο μαγαζί, να κρατάει τον πυροσβεστήρα;

T.N.: Μάλιστα. Και πιο πριν.

Εισαγγελέας: Είδατε πώς του έπεσε ο πυροσβεστήρας από τα χέρια;

T.N.: Όχι, δεν του έπεσε. Τον άφησε.

Εισαγγελέας: Τον άφησε μόνος του; Το θυμάστε;

T.N.: Αν τον άφησε και δεν τον άφησε καλά και έπεσε ο πυροσβεστήρας είναι λεπτομέρεια. Δεν του έπεσε επειδή ο Κωστόπουλος δεν μπορούσε να διαχειριστεί το βάρος του.

Εισαγγελέας: Δεν τον χτύπησε τίποτα τον Κωστόπουλο και του έπεσε ο πυροσβεστήρας δηλαδή;

T.N.: Ευχαριστώ για την σαφήνεια. Όχι, δεν τον χτύπησε

Εισαγγελέας: Όχι να έχασε την ισορροπία. Να τον χτύπησε κάτι και να του έπεσε ο πυροσβεστήρας.

T.N.: Όχι, κύριε Εισαγγελέα.

Εισαγγελέας: Αν τον χτύπαινε πέτρα στο κεφάλι θα το βλέπατε εσείς από εκεί που ήσασταν;

T.N.: Πρακτικά όχι, αλλά η πέτρα δε θα ήταν, δε θα πέρναγε από το τζάμι αόρατα. Θα έπρεπε να σπάσει το τζάμι. Λυπάμαι, από τη γωνία που ήμουν, πρακτικά, δε θα μπορούσα να το δω.

Εισαγγελέας: τα τζάμια ήταν σπασμένα από έξω που τα κοιτούσατε;

T.N.: Δεν το κοίταξα. Δεν τα κοίταξα τα τζάμια αν ήταν θραυσμένα.

Εισαγγελέας: Όχι μόνο εκεί που έβγαινε, τα άλλα τα τζάμια, η πόρτα.

T.N.: Δεν τα κοίταξα, το επαναλαμβάνω.

Εισαγγελέας: Τους κ. κατηγορούμενους τους θυμάστε εκεί;

T.N.: Εγώ θυμάμαι τις σιλουέτες τους, τις εμφανίσεις τους, γιατί τους είχα δει πάντα πλάτη.

Εισαγγελέας: Και πώς ξέρετε ότι είναι οι κατηγορούμενοι αφού ήταν πλάτη;

T.N.: [Παύση]. Λοιπόν, δεν θα ειρωνευτώ, αλλά θα το πω όπως ακριβώς το σκέφτομαι. Ερχόμαστε εδώ, απορία είναι, συγχωρέστε με για την αυθάδειά μου, ερχόμαστε εδώ να καταδικάσουμε δύο εν αμφιβόλω; Δεν είπαμε ότι είναι κατηγορούμενοι;

Εισαγγελέας: Είδατε, λέτε, τις κινήσεις από τα πόδια του. Ακούσατε να μιλάνε την ώρα που χτύπαγαν;

T.N.: Ναι, αλλά δεν καταλάβαινα τι λένε. Μεταξύ τους μιλάγανε αλλά δεν καταλάβαινα.

Εισαγγελέας: Μεταξύ τους ή στον Κωστόπουλο που χτύπαγαν;

T.N.: Δεν ξέρω.

Εισαγγελέας: Άλλοι τους μιλούσαν;

T.N.: Υπήρχε κόσμος, αν φωνάζει, νοητικά και οπτικά ήμουν αλλού, δεν ξέρω, δεν έδωσα σημασία...

Πρόεδρος: Τον Κωστόπουλο τον γνωρίζατε;

T.N.: Ναι, κάπως τον γνώριζα, δεν ξέρω αν αυτό ήταν γνωριμία, δεν ήξερα αν με έχει συμπαθήσει. Ερχόταν π.χ. να έρθει να με βρει. «Θα έρθω» π.χ. «να κάνω αυτό», «αυτή την εκστρατεία», «θα γράψω εκεί», κάποια στιγμή είχαμε πει να πάμε για καφέ, αλλά δεν ταιριάζανε τα ωράριά μας. Δεν ήταν φίλος μου ή συγγενής, ας πούμε. Να τα λέμε όλα, δεν είχαμε κοινά ενδιαφέροντα. Δεν ήταν αυτό που λέμε «α, καλός είναι αυτός» π.χ.

Πρόεδρος: Τον γνωρίσατε επ' ευκαιρία της εργασίας σας;

T.N.: Και σε άλλα πόστα, έπεφτε μπροστά μου, έπεφτα μπροστά του, έκανα πολλά πόστα εγώ τότε στο κέντρο της Αθήνας.

Πρόεδρος: Εκτός από τη «Wind» εργαζόσασταν και σε άλλα;

T.N.: Κορωπί, Ασπρόπυργο, Πανεπιστημίου.

Πρόεδρος: Και πώς τον είχατε γνωρίσει;

T.N.: Από πριν. Πώς να σας το πω; Ήθελε να βγούμε για καφέ και να μου μιλήσει για τον δικό του τρόπο ζωής.

Πρόεδρος: Αλλά πώς σας προσέγγισε;

T.N.: Εντελώς τυχαία. Ήρθε, με ρώτησε τι κάνω εγώ εδώ, δεν με είχε ξαναδεί.

Πρόεδρος: Σε τι χώρο;

T.N.: Στην Πανεπιστημίου, στα «Everest».

Πρόεδρος: Σε ένα κατάστημα «Everest»; Είχατε καθίσει και ήρθε κι αυτός και σας βρήκε...

T.N.: Όχι, δεν είχαμε καθίσει, ήμουν απέξω έτσι αφηρημένος, και ήρθε και με προσέγγισε, έρευνα έκανε, ψάρευε να το πω έτσι, κα πρόεδρε...

Πρόεδρος: Πόσο καιρό νωρίτερα;

T.N.: Ενάμισι, δύο μήνες, δυόμισι θα πω για να 'μαι μέσα.

Πρόεδρος: Όταν τον είδατε μέσα στο κατάστημα, αναγνωρίσατε ότι είναι αυτό το πρόσωπο;

T.N.: Στην αρχή όχι, μετά αμέσως ναι, αυτό θεωρήστε το αστραπαία.

Πρόεδρος: Τον ξέρατε με το όνομά του;

T.N.: Όχι. Ήξερα μόνο ότι τον λένε Ζακ, το καλλιτεχνικό του.

Πρόεδρος: Εδώ έχετε πει στην κατάθεση στο πρώτο δικαστήριο ότι [διαβάζει την κατάθεση] «έρποντας μπήκε σε μία υποδοχή που στην βιτρίνα είχαν ήδη κάνει φθορά».

T.N.: Ναι, υποψιάζομαι ότι με τα χέρια του...

Πρόεδρος: Δηλαδή το είχατε ήδη δει ότι της είχαν κάνει φθορά; και με ποιο τρόπο;

T.N.: Όχι, δεν το εά δει. Ήταν πάρα πολύ εύκολο με την παλάμη του να ανοίξει το τζάμι.

Πρόεδρος: Και ποιος το άνοιξε τελικώς;

T.N.: Δεν ξέρω.

Πρόεδρος: Εδώ γιατί το είχατε πει έτσι ότι οι κατηγορούμενοι ήδη της είχαν κάνει φθορά;

T.N.: Γιατί αυτούς είδα να χτυπάνε το τζάμι και δεν υπήρχε κάποιος άλλος να χτυπήσει το τζάμι, δεν το αναιρώ.

Πρόεδρος: Αλλά εδώ τώρα ερωτηθήκατε, σας ρωτήσαμε, πώς έσπασε η βιτρίνα, αν είδατε, και είπατε ότι δεν είδατε.

T.N.: Ναι, δεν ξέρω.

Πρόεδρος: Ναι αλλά εδώ είχατε πει τότε ότι ήδη της κάνανε φθορά...

T.N.: Δεν υπήρχε πριν κάποιος να κλωτσήσει το τζάμι και ο Κωστόπουλος δεν μπορούσε...

Πρόεδρος: Τώρα, είπατε για τα χτυπήματα, στο πρωτόδικο είχατε πει κάτι επιπλέον, για τον τρόπο των χτυπημάτων.

T.N.: Όχι. Αν θέλετε να μου τα αναγνώσετε, ευχαρίστως.

Πρόεδρος: Να σας τα θυμίσω; Είχατε πει, λοιπόν «Είδα πάρα πολλή βία, μεγάλη μανία, ένα ασυγκράτητο μίσος, μια οργή, δεν ξέρω αν ήταν προσωπικό, αλλά ως φύλακας δεν έχω ξαναδεί κάτι τέτοιο».

T.N.: Ευχαριστώ που μου το υπενθυμίσατε. Ναι.

Πρόεδρος: Ήταν δηλαδή οργισμένη αντίδραση; Γιατί εδώ μας είπατε ότι τον χτυπούσαν με σκοπό να μην βγει από τη βιτρίνα.

T.N.: Όχι, κυρία πρόεδρε. Συγνώμη αν ήμουν ασαφής. Εγώ φταίω. Εκ του αποτελέσματος δεν θα χρειαζόταν, δεν υπήρχε λόγος, δεν υπήρχε κίνητρο, να τον χτυπήσουν άλλο, γιατί αυτό που θέλανε να εμποδίσουν, το να βγει, δεν το πέτυχαν, όσο τον χτύπησαν τον χτύπησαν.

Πρόεδρος: Δηλαδή εδώ στην πρωτόδικη κατάθεση, σε ποιο σημείο αναφέρεστε;

T.N.: Ήταν... ήταν... πώς να σας το πω; Ήταν άστοχα τα χτυπήματα τους.

Πρόεδρος: Δεν είχαν λόγο, δεν εξυπηρετούσαν κάτι;

T.N.: Όχι, δεν βρίσκω κατάλληλη λέξη...

Πρόεδρος: Άτσαλα;

Αναγνωστόπουλος [παρεμβαίνει]: Δεν βρισκανε στόχο;

T.N.: Μισό λεπτό, χτυπάγανε πολύ βιαστικά, συντονισμένα, άλλα δεν θέλανε να βγει. Τον πετύχανε, βγήκε, αλλά όλο αυτό το χτύπημα [δείχνει]...

Πρόεδρος: Συνεχίσανε να χτυπάνε;

T.N.: Όλη αυτή η μανία ήταν μάταιη. Ήταν μανία οργιώδης, γιατί δεν τον προσέχανε να μην τον χτυπήσουνε, πώς να το πω αλλιώς.

Πρόεδρος: Εκεί, λοιπόν, στο σημείο που ήταν να βγει, εκεί ήταν ο θυμός και η οργή;

T.N.: Μάλιστα.

Πρόεδρος: Για τον μετά χρόνο, που βγήκε, εσείς δεν θυμάστε να τον χτυπούσαν;

T.N.: Όχι.

Εισαγγελέας: Αφού ήθελαν να τον εμποδίσουν να βγει, γιατί να σπάσουν τα τζάμια, όπως είπατε;

T.N.: Λοιπόν, δεν ξέρω αν δεν σκεφτήκανε ότι είναι η περιουσία του ενός, για να είμαι ακριβής, αλλά προφανώς όταν είσαι εκεί κάτω, και το κοιτάζω με τη δική μου οπτική, εκεί [εννοεί στη βιτρίνα], για να φύγω θα πήγαινα.

Εισαγγελέας: Είπατε ότι θέλανε να τον εμποδίσουν να φύγει, γιατί να σπάσουν;

T.N.: Θεωρήσανε ότι από 'κει θέλει να φύγει.

Πρόεδρος: Καταλάβετε όμως τι σας ρώτησε; Αν οι κατηγορούμενοι, λέτε, ότι τον χτυπούσαν για να μην τον αφήσουν να βγει έξω. Είχαν, λοιπόν, λόγο να σπάσουν νωρίτερα τη βιτρίνα; Αυτό σας ρωτάει.

T.N.: Το κατάλαβα, ειλικρινά σας το λέω, κυρία πρόεδρε... Να επαναλάβω ότι το τζάμι ήταν εύθραυστο και μπορούσε να σπάσει. Τον κατηγορούμενο [αναφέρεται στο θύμα] προσπαθούσαν να χτυπήσουν!

Πρόεδρος: Άρα λέτε ότι απ' έξω χτυπούσαν προς τον κατηγορούμενο [αναφέρεται στο θύμα].

Χατζάκη [σύνεδρος εξ αριστερών]: Γιατί δεν θέλανε να βγει; Ξέρετε;

T.N.: Εγώ έτσι το δικαιολογώ, έτσι το εξηγώ, πάρτε το όπως θέλετε. Φοβηθήκανε ότι θα φύγει, θα εξαφανιστεί, θα πετάξει ας πούμε...

Παπαπαντολέων: Όταν είδατε το θύμα μέσα στο κοσμηματοπωλείο, η εντύπωσή σας ποια ήταν όταν τον είδατε μέσα; Φαινόταν σαν να έκανε μια κλοπή;

T.N.: Δεν θα σας το κρύψω, η πρώτη εντύπωση που μου έδωσε ήταν ότι ναι, αλλά μόλις τον είδα με ακάλυπτο πρόσωπο, μέρα μεσημέρι, κόσμος απέξω, αυτός να μη φυλάγεται, ε, δεν πήγε για κλοπή. Ξέρω την κλοπή και τη ληστεία, δεν μπορώ να αποδείξω ούτε το ένα ούτε το άλλο.

Παπαπαντολέων: Είπατε για τη συμπεριφορά των κατηγορουμένων, ότι ήταν μια μανία οργιώδης και λέτε από το πρωτόδικο ότι «ήταν βίαιοι από την πρώτη στιγμή», αυτό το θυμάστε;

T.N.: Το θυμάμαι, μου το υπενθυμίσατε εσείς.

Παπαπαντολέων: Άρα εσείς λέτε ότι όταν παρενέβησαν οι κατηγορούμενοι κίνησαν ήδη να σπάνε τη βιτρίνα;

T.N.: Λέω ότι δεν υπήρξε από πριν ειδοποίηση στην αστυνομία, δεν υπήρξε διαπραγματεύση, αυτό που λέμε «να ανοίξω την πόρτα». Κατευθείαν τη ζημιά, τη φθορά, το λάκτισμα.

Παπαπαντολέων: Δεν ακούσατε εσείς, δηλαδή, να λένε «να πάρουμε την αστυνομία, πάρτε την αστυνομία»;

Γλύκας: Υποδεικνύετε απάντηση.

Πρόεδρος: Το έχει πει και στην κατάθεση.

T.N.: Οχι, όχι, ειλικρινά, εγώ πάντως την αστυνομία δεν την κάλεσα.

Παπαρρούσου: Καταρχήν είστε και σεκιούριτι. Ανάλογο περιστατικό έχετε δει ποτέ;

T.N.: Δεν έπεσα σε τέτοιες φάσεις, τέτοια περιστατικά. Δε χρειάστηκε στο κατάστημα που φυλάω, σαν περαστικός, σαν μάρτυρας καλή ώρα, δεν έτυχε τέτοιο περιστατικό παρόμοιο.

Παπαρρούσου: Με βάση την εμπειρία σας και τους κανόνες που τηρείτε, ο τρόπος διαχείρισης αυτού του συμβάντος υπάγεται σε κάποιους κανόνες;

T.N.: Δεν συνιστάται κάτι τέτοιο. Οι εκπαιδευτές μας λένε ότι είναι στα όρια της αυτοδικίας, μας λένε να μην εμπλεκόμαστε σε τέτοια περιστατικά.

Παπαρρούσου: Είπατε ότι οι κλωτσιές και τα χτυπήματα, ήταν πάρα πολύ συντονισμένα και πάρα πολύ γρήγορα. Μπορείτε να το εξηγήσετε; Για ποιο λόγο τέτοιο μίσος;

T.N.: Δεν ξέρω. Τον περάσανε για κλέφτη; Υπολογίσανε τη δικιά τους περιουσία, του ενός, φοβηθήκανε;

Παπαρρούσου: Αφού οι ίδιοι σπάγανε την περιουσία, αυτό το κοσμηματοπωλείο.

Πρόεδρος: Έχει απαντήσει.

T.N.: Λογικό δεν το βρίσκω, υπήρχαν κι άλλα βήματα, να το πω έτσι.

Παπαρούσου: Τα οποία παρακάμφθηκαν;

T.N.: Ε ναι. Αποκλείεις το χώρο, ειδοποιείς την αστυνομία, προστατεύεις την περιουσία σου. Δεν τα κάνανε.

Παπαρούσου: Ευχαριστώ.

Πρόεδρος: Ακούσατε κάποιες εκφράσεις;

T.N.: Δεν καταλάβαινα τι λέγανε, ψιθυριστά χαμηλόφωνα, δεν άκουγα...

Πρόεδρος: Δεν ακούσατε, δηλαδή, εξυβριστικές εκφράσεις κ.λπ.

Αναγνωστόπουλος: Είπατε σήμερα ότι τον κύριο Κωστόπουλο τον γνωρίζατε προσωπικά, σωστά;

T.N.: Ναι.

Αναγνωστόπουλος: Το περιστατικό αυτό έγινε στις 21/09/2018.

T.N.: Σωστά.

Αναγνωστόπουλος: Εσείς πότε πήγατε στον κ. ανακριτή να δώσετε κατάθεση;

T.N.: Πρώτον, ήξερα τι έγινε, δεν είναι υπονοούμενο, και δεύτερον ήμουν εκεί, αυτόπτης μάρτυρας και, για να μιλήσω στη γλώσσα σας, είχα και την υποχρέωση. Τέσσερις φορές έχω έρθει από τη Λαμία, αν ήμουν ψευδομάρτυρας θα φοβόμουν να έρθω εγώ.

Αναγνωστόπουλος: Επειδή είπατε ότι τον γνωρίσατε, δεν μου απαντήσατε. Πώς πήγατε; Από μόνος σας; Πώς πήγατε; Πήγατε στον κύριο ανακριτή, χτυπήσατε την πόρτα και μπήκατε απλά μέσα;

T.N.: Αναζήτησα ποιος ανακριτής έχει κάνει την έρευνα, πήγα, είπα ότι «είμαι αυτόπτης και θέλω να καταθέσω».

Αναγνωστόπουλος: Νιώσατε κάποια υποχρέωση λόγω γνωριμίας σας με τον κ. Κωστόπουλο να καταθέσετε;

T.N.: Όχι βέβαια.

Αναγνωστόπουλος: Η κατάθεση που δώσατε τότε έχει κάποιες αντιφάσεις με αυτά που μας λέτε, λέτε είδατε έναν άνδρα να κρατάει πυροσβεστήρα σαν εκκρεμές.

T.N.: Ναι.

Αναγνωστόπουλος: Μπορείτε να μας πείτε τι εννοείτε, ήταν αδύναμος;

T.N.: Όχι ότι ήταν αδύναμος. Προφανώς δεν είχε ξανασηκώσει πυροσβεστήρα, δεν μπορούσε να τον κουμαντάρει τον πυροσβεστήρα, δεν μπορούσε να τον σπρώξει, να τον χρησιμοποιήσει, να σπάσει μία τζαμαρία.

Αναγνωστόπουλος: Άρα δεν ήταν αδύναμος;

T.N.: Δεν ξέρω τι είναι αδύναμος. Αδύνατος ήτανε. Αδύναμος δεν μπορώ να ξέρω αν ήτανε, υπόψην ότι σηκώθηκε κάποιες φορές...

Αναγνωστόπουλος: Κύριε T.N., με ακούτε; [διαβάζει πρακτικά] «ήταν αδύναμος».

T.N.: Ναι, πού είναι η αντίφαση;

Αναγνωστόπουλος: Δεν είδατε αντίφαση, εντάξει, πάμε παρακάτω. Λέτε μετά στην κατάθεση στις 02/10/2018 ότι «πρέπει να τον πέτυχε μια κλωτσιά και αυτή τυχαία».

T.N.: Κύριε συνήγορε, σας παρακαλώ, έχετε άλλο επίπεδο από μένα; Πού είναι η αντίφαση;

Πρόεδρος: Ακούστε για να το ξεκαθαρίσουμε, είναι στα δικαιώματα του συνηγόρου να εντοπίζει αντιφάσεις.

T.N.: Το σέβομαι, απλά ρωτώ πού είναι η αντίφαση, ότι τον πέτυχε μία στις τόσες χωρίς πρόθεση...

Αναγνωστόπουλος: Άρα αυτό μας λέτε; Ότι τον πέτυχε μία και έστω τυχαία;

T.N.: Λέω έστω και μία, και αυτή τυχαία! Σε τόσες που ήτανε αποκλείεται καμία να μην τον πέτυχε, είμαι γενναιόδωρος, λέω μπορεί και τυχαία...

Αναγνωστόπουλος: Επιβεβαιώνετε αυτό που έχετε πει και στην κατάθεση στον ανακριτή. Πάμε παρακάτω [διαβάζει από κατάθεση]. Εδώ μιλάτε για γρατζουνιές, το επιβεβαιώνετε και σήμερα αυτό;

T.N.: Δεν έτρεχε αίμα ποτάμι, και από τα λακτίσματα δεν τρέχει αίμα...

Αναγνωστόπουλος: Για γρατζουνιές μιλάτε, λοιπόν [συνεχίζει διαβάζοντας από την κατάθεση]. Επιβεβαιώνετε και σήμερα τη διατύπωσή σας;

T.N.: Ναι.

Αναγνωστόπουλος: Παρακάτω λέτε «βγήκε έρποντας, είχε τις αισθήσεις του και προσπάθησε να ξεφύγει... δεν τον άφησε να κάνει καλή δουλειά, ανασηκώθηκε και τον απείλησε με ένα γυαλί»

T.N.: Λοιπόν, το διάλεξε; Να απευθυνθώ σε σας προσωπικά. Το διάλεξε; Είχε μπροστά του πέντε γυαλιά και το διάλεξε; Και στο κάτω-κάτω, επειδή έχουμε όλοι την υποχρέωση της αλήθειας εδώ μέσα... [τον διακόπτει η πρόεδρος].

Πρόεδρος: Μισό λεπτό, κύριε μάρτυρα. Εδώ σας ρωτάει ο κύριος συνήγορος σημείο προς σημείο.

T.N.: Και το δικαιολόγησα πριν, και θα το πω μπροστά στο δικαστήριο. Όταν βγήκα από την αίθουσα του δικαστηρίου, δύο άτομα μου είπαν «ε είσαι μεγάλο [ακατάληπτο]».

Πρόεδρος: Κύριε μάρτυρα, ακούστε...

T.N.: Όχι, κυρία πρόεδρε, συγχωρέστε με, να μου λέτε για το γυαλάκι ενώ είναι δεκαπέντε λεπτά αυτό...

Πρόεδρος: Εδώ σας ρωτάει μία λεπτομέρεια, που μπορεί να το θεωρείτε εσείς λεπτομέρεια, και τώρα η ερώτηση είναι, ότι εδώ στον ανακριτή ήταν πιο κοντά τα γεγονότα, και είχατε πει ένα «μικρό γυαλί», ή μετά «μεγάλο γυαλί». Τι ήταν εντέλει μεγάλο ή μικρό;

T.N.: Πρώτον δεν ξέρω πόσο εύρος έχει η παλάμη του και δεύτερον, επαναλαμβάνω με ειλικρίνεια, δεν ήταν στη κρίση του ποιο γυαλί θα πάρει και πώς θα το χρησιμοποιήσει!

Πρόεδρος: Ήταν μικρότερο; Ήταν μικρότερο από το σχετικό τρία; [Σηκώνει από τα έγγραφα της ένα χάρτινο ομοίωμα του γυαλιού, παρόμοιο με εκείνο που εισφέρθηκε στο πρωτόδικο από την συνήγορο υπεράσπισης των αστυνομικών].

T.N.: Βεβαίως.

Παπαρρούσου: Συγγνώμη, τι είναι αυτό που δείχνετε;

Πρόεδρος: Έχουμε εδώ ένα γυαλί [ψάχνει στα σχετικά].

Παπαρρούσου: Είναι ένα γυαλί που το είχε εισφέρει η υπεράσπιση των αστυνομικών, που δεν ξέρουμε και τι γυαλί είναι και είχε εισφερθεί, δεν ξέρουμε, για λόγους εντυπώσεων!

Γλύκας [παρεμβαίνει]: Εδώ ήρθε ο μάρτυράς σας και υποκατέστησε τη δίωξη ηλεκτρονικού εγκλήματος...

Πρόεδρος: Μα γιατί γίνεται αυτό το πράγμα;

Γλύκας: Ένα σχόλιο έκανα.

Αναγνωστόπουλος: Άρα ότι ήταν μικρότερο από αυτό που του υποδείξατε. Άρα όταν λέτε ότι είναι μεγάλο, τι εννοείτε;

T.N.: Έχετε κάποιο ομοίωμα να μου δείξετε;

Αναγνωστόπουλος: Κύριε μάρτυρα, προσπαθήστε να μου απαντάτε χωρίς να με ρωτάτε. Όταν λέτε στην κατάθεσή σας «μεγάλο γυαλί», τι εννοείτε;

T.N.: Γιατί, κύριε συνήγορε θα πρέπει να έχει και στη παλάμη του το γυαλί, θα έπρεπε να υπολογίσουμε και το μέγεθος που είναι μέσα στην παλάμη του. Λυπάμαι που δεν το θυμάμαι.

Αναγνωστόπουλος: Για την οικονομία της δίκης ας πάμε παρακάτω. Λέτε [διαβάζει] «έπεσε από το τραπέζι και δεν ξανασηκώθηκε, χτύπησε όμως άγαρμπα». Όταν λέτε άγαρμπα; Μπορεί να τραυματίστηκε από αυτό;

T.N.: Έπεσε από ύψος ενός τραπεζιού, άγαρμπα, άτσαλα και έπεσε κάτω.

Αναγνωστόπουλος: Δεν σας είπα ότι πέθανε από αυτό. Μπορεί να τραυματίστηκε από αυτή την πτώση; Να υπήρξε κάποια εκχύμωση;

T.N.: Είπατε τραυματίστηκε, να τραυματίστηκε στα μούτρα ή στο χέρι;

Αναγνωστόπουλος: Κάποια γρατζουνιά έστω;

T.N.: Ναι.

Αναγνωστόπουλος: Είπατε ότι ο σκοπός, όπως τον κρίνατε εκείνη τη στιγμή, ήταν η πρόθεση των κατηγορουμένων να μη βγει από το κατάστημα.

T.N.: Όχι, λυπάμαι. Δεν ήταν η εκτίμηση της τότε στιγμής. Ήταν εκτίμηση του τώρα.

Γλύκας: Προφανώς είστε έλληνας πολίτης, έχετε σεβασμό στους νόμους, κλπ.

T.N.: Μέσα.

Γλύκας: Είναι ένας σε μια ξένη περιουσία και κρατάει έναν πυροσβεστήρα σαν εκκρεμές. Το κάνει αυτό για να κάνει γυμναστική ή κάνει κάτι άλλο;

T.N.: Να βοηθήσω τον κύριο συνήγορο: Πριν ήταν στη ραφιέρα με την ταμειακή μηχανή.

Γλύκας: Είχε πιάσει κοσμήματα;

T.N.: Όχι.

Γλύκας: Τόσοι μάρτυρες, δηλαδή, λένε ψέματα;

T.N.: Δεν ήμουνα [...]

Γλύκας: Όταν λέτε [...]

T.N.: Το θυμάμαι.

Γλύκας: Τι εννοείτε «δεν υπήρχε οπτική επαφή από αυτούς που κλωτσούσαν τον δράστη»;

T.N.: Δεν μπορούσα, κύριε συνήγορε, να αναγνωρίσω τους κατηγορούμενους, δεν μπορούσα να τους αναγνωρίσω. Λυπάμαι πάρα πολύ. Ας το ρωτούσανε και στο πρωτόδικο, εδώ ήμουνα. Δεν ειρωνεύομαι.

Γλύκας: Κύριε μάρτυρα, λέω για να δούμε ποια είναι η αντίληψη του μέσου κοινωνού, ότι «δεν υπάρχει οπτική επαφή από αυτούς που κλωτσούσαν το δράστη», εσείς τι καταλάβατε;

T.N.: Εγώ το κατέθεσα. Νομίζω ότι πριν απέδειξα, παρόλο που είμαι έλληνας πολίτης, μιλάω καλά.

Γλύκας: Μιλάτε καλά, μάλιστα. [Διαβάζει από κατάθεση μάρτυρα] «Στο μεταξύ το παιδί», ο 33χρονος, «οι κλωτσιές έβρισκαν είτε στο κεφάλι, είτε στο κενό. Πρέπει να τον πέτυχε μία και αυτή τυχαία». Το επιβεβαιώνετε; «Μία και αυτή τυχαία», από όλες τις κλωτσιές! Και πώς γίνεται να είναι πρωτοφανούς αγριότητας περιστατικό, αφού υπήρχε μία κλωτσιά και αυτή τυχαία, χωρίς καν να αποσαφηνίζετε από ποιον;

T.N.: Να απαντήσω στον κύριο συνήγορο, και στο προεδρείο. Είπα, δεν ήταν στοχευμένες.

Γλύκας: Επιβεβαιώνετε την κατάθεση;

T.N.: Και προφανώς δεν φυλαγόταν. Βγήκε με γρατζουνιές και αίματα.

Γλύκας: Επιβεβαιώνετε την κατάθεση;

T.N.: Ναι, και την συμπληρώνω κιόλας.

Γλύκας: Είπατε τότε ψέματα εδώ;

T.N.: Δεν αντιλαμβάνομαι την αντίφαση.

Γλύκας: Κύριε T.N. ...

T.N.: Την αντίφαση δεν την καταλαβαίνω. Πείτε «κύριε T.N., έχετε πέσει σε αυτή την αντίφαση εδώ».

Γλύκας: Ρωτάω εάν επιβεβαιώνετε αυτήν την κατάθεση. Λέτε τώρα «περάσανε έξι χρόνια και δεν θυμάμαι καλά». Δεν είναι λογικό όμως να θυμάστε πολύ καλύτερα δέκα μέρες μετά;

T.N.: Καλύτερα και αντικειμενικά και πιο αμερόληπτα, πιο ψύχραιμα;

Γλύκας: Υπάρχει ηρεμία, έχει φύγει η συναισθηματική φόρτιση...

T.N.: Και η οργή.

Γλύκας: Γιατί οργή, κύριε; Πώς είναι αυτή η διάσταση της αγριότητας, αφού λέτε ότι χτυπάνε όλες κενό. Πού ξέρουμε; Στο κενό τον βρήκαν ή όπου;

T.N.: Πιθανολογώ και ευελπιστώ κάποιος να κατάλαβε τι εννοώ όταν λέει «στοχευμένα, άστοχα και άκεντρα». Επιτέλους ας καταλάβει κάποιος...

Γλύκας: Τα τζάμια;

T.N.: Τα τζάμια είχαν θραυστεί, κύριε συνήγορε.

Πρόεδρος: Κύριε συνήγορε, δεν γίνεται να τον χτυπάτε με τόσες ερωτήσεις και να μην τον αφήνετε να απαντήσει. Αφήνετέ τον να απαντάει.

Γλύκας: «Δεν ξέρω ποια τον πέτυχε»; Από όσες δεν μετρήσατε, μία τον πέτυχε λέτε, και δεν ξέρετε και ποια τον πέτυχε...

T.N.: Στατιστικά όμως κάποια τον πέτυχε.

Γλύκας: Πώς προκύπτει όλη αυτή η βιαιότητα που λέτε; Γιατί τον ονομάζετε «παιδί» 33 χρονών; Ξέρετε ότι δεν είναι ανήλικος, δεν είναι έφηβος, γιατί τον ονομάζετε παιδί;

T.N.: Ποια είναι τα δικαιώματα των ανθρώπων;

Γλύκας: Γενικά εννοώ.

T.N.: Πρώτον, στην ηλικία του την έμαθα μετά, και δεύτερον, δεν είχα την οικειότητα να τον λέω Ζακ.

Γλύκας: Το θύμα κύριε, γιατί μιλάτε για παιδί; Δε καταλαβαίνω.

T.N.: Να απαντήσω γιατί τον λέω παιδί;

Πρόεδρος: Μην απαντάτε.

Γλύκας: Κατατέθηκε ότι έσπασε το τζάμι και πήρε πήρε ένα μεγάλο γυαλί, το οποίο εντελώς τυχαία, επιβεβαιώνετε κι εσείς.

T.N.: Απλά είπα ότι είναι άλλο το κριτήριο, αν θα το χαρακτηρίσω μεγάλο το γυαλί ή όχι.

Γλύκας: Είστε μόνο εσείς, το λέτε σε συνθήκες απόλυτης ηρεμίας, ούτε έχετε κάποιον ενοχλητικό δικηγόρο να σας κάνει ερωτήσεις. Τρεις ήσαστε σε ένα δωμάτιο και λέτε σε ηρεμία, ότι πήρε ένα μεγάλο γυαλί, σωστά; [...] όταν βγήκε έξω ο εκλιπών, είδατε κάτι άλλο, ήστασαν κοντα ή ήσασαν μακριά, όταν τον τράβηξαν έξω;

T.N.: Βγήκε.

Γλύκας: Όταν βγήκε έξω, έστω, ήσασαν κοντά;

T.N.: Δεν είδα καν το σημείο.

Γλύκας: Έκανε κάποια κίνηση κάποιος εκ των δυο κατηγορουμένων να σκύψει και να πάρει κάτι;

T.N.: Δεν το αρνήθηκα. Δε θυμάμαι τώρα τι λέτε για τους κατηγορούμενους.

Γλύκας: Αποτελούσε κίνδυνο για τον κόσμο εκείνος που κρατούσε ένα μεγάλο γυαλί; Κινδυνεύει ο κόσμος μέχρι να ξαναπέσει;

T.N.: Που σηκώθηκε και ξανάπεσε;

Γλύκας: Κινδυνεύει; [...]

T.N.: Όχι κύριε.

Γλύκας: Μην εκτίθεστε.

T.N.: Ωραία, το παίρνω πάνω μου και λέω όχι.

Γλύκας: 50 άτομα το έχουνε πει αυτό.

Πρόεδρος: Καθήστε, κύριε μάρτυρα.

[Ολοκληρώθηκε η κατάθεση του μάρτυρα T.N.]

Αναγνωστόπουλος: Ένα σχόλιο με το 358. Δεν έχω καταλήξει αν ήταν αυτόπτης, λόγω των αντιφάσεων στις οποίες έχει υποπέσει. Σε κάθε περίπτωση θα ήταν προτιμότερο να συμπλεύσει με αυτά που ειπώθηκαν στο στάδιο της ανάκρισης, που ταιριάζουν ίσως και με αυτά που εχει πει.

Γλύκας: Προφανώς δεν βγήκε η επιλογή αρχικώς. Είναι σαφές ότι αυτά που είχε πει οτι αποτυπώνουν την αλήθεια, υπήρχε πίεση και άλλαξαν.

Παπαρρούσου: Από ποιον πίεση; Κυρία Πρόεδρε...

Πρόεδρος: [προς συνήγορο Γλύκα] Είχατε ενημερώσει;

Γλύκας: Οφείλω να ζητήσω συγνώμη, προσπάθησα, αλλά πρόκειται για αγόρευση και απόφαση για Μεικτό Ορκωτό.

Πρόεδρος: Ενημερώθηκα ότι θα σας διευκολύνουμε κάνοντας τη διακοπή μας την ώρα που θα χρειαστεί για να αγορεύσετε.

Γλύκας: Σας ευχαριστώ.

Πρόεδρος: Όταν τελειώσετε την αγόρευσή σας, να μας ενημερώσετε.

[Διακοπή 11:18 για μία ώρα, λόγω υποχρεώσεων συνηγόρου]

[Η έδρα επανέρχεται 12:50]

Π.Κ., φίλος του κατηγορούμενου Χορταριά

Πρόεδρος: Ο κύριος Π.Κ, έτσι;

Π.Κ: Παρών.

[Προσέρχεται ο μάρτυρας]

Πρόεδρος: Τι σχέση έχετε με την υπόθεση;

Π.Κ: Ήμουν αυτόπτης μάρτυρας, ήμουν μαζί με τον κ. Χορταριά, είχαμε συνεννοηθεί πριν ότι θα φάμε μαζί, είχαμε κάτσει μαζί.

Πρόεδρος: Σε ποιο κατάστημα;

Π.Κ.: «Ρούμελη». Είχα κάτσει στο τραπέζι και τον πήρα τηλέφωνο και ακούσαμε φασαρία, δεν είχαμε σερβιριστεί, πήγαμε προς τα 'κεί. Εκείνη τη στιγμή βλέπουμε μέσα τον κύριο Κωστόπουλο και να προσπαθεί με ένα πυροσβεστήρα σπάσει τη τζαμαρία να βγει έξω.

Πρόεδρος: Εσείς τι θυμόσαστε;

Π.Κ.: Προσπαθούσε να σπάσει τη τζαμαρία, δεν έσπαγε. Γυρίζει στη προθήκη κάτω από τη βιτρίνα και ρίχνει εκεί με τον πυροσβεστήρα.

Πρόεδρος: Σε ποιο σημείο της προθήκης; Εκεί μπήκε με τον πυροσβεστήρα στο κάτω μέρος;

Π.Κ.: Τον άφησε τον πυροσβεστήρα, μπήκε με το κεφάλι σκυμμένο. Στο κάτω μέρος μπήκε μέσα, σκυμμένος, και προσπαθούσε να σπάσει το τζάμι.

Πρόεδρος: Με τι τρόπο;

Π.Κ.: Χτύπαγε με το κεφάλι και με το δεξί χέρι. Όντως άνοιξε ένα μικρό άνοιγμα με το κεφάλι, εκείνη τη στιγμή όσο χτύπαγε τη τζαμαρία που ήταν μισοσπασμένο το πάνω μέρος, πέφτανε κομμάτια.

Πρόεδρος: Επάνω πώς έσπασε;

Π.Κ.: Απάνω όταν πήγαμε εμείς ήταν σπασμένο. Χτύπαγε με το κεφάλι και έφευγαν κομμάτια. Του λέγανε «κάτσε μέσα, κάτσε μέσα», εκείνος συνέχιζε. Εκείνη τη στιγμή πλησίασε ο κύριος Χορταριάς και αρχίζει και δίνει κάτι κλωτσιές και του λέω εκείνη τη στιγμή «πρόσεχε, κρατάει μαχαίρι», τον τραβάει έξω, του ανοίγει το χέρι, παίρνει το μαχαίρι, το πετάει έξω. Μετά ο

Κωστόπουλος έκατσε ήρεμος για περίπου ένα λεπτό, έρχεται ένας διασώστης μαζί με την ΔΙΑΣ, ο διασώστης αρχίζει να τον περιθάλλπει, γιατί είχε αμυχές, ξαφνικά τινάζεται, και παίρνει ένα κομμάτι γυαλί μεγάλο 20 πόντους, και όπως σηκώνεται και τρέχει με το γυαλί πάει ο αστυνομικός και του δίνει μία κλωτσιά στην πλάτη, και πέφτει σ' ένα τραπέζι με το γυαλί και λέω «πάει! Καρφώθηκε με το γυαλί!» και εκεί τον βρήκε ο αστυνομικός και έληξε το συμβάν.

Πρόεδρος: Εσείς είχατε ραντεβού με τον κύριο Χορταριά. Μόνο με εσάς είχε το ραντεβού; Δεν περίμενε κάποιον άλλον;

Π.Κ.: Εγώ τον είχα πάρει ότι «θα είμαι κάτω, θα κατέβεις να φάμε»; Με εμένα, ναι.

Πρόεδρος: Ήρθε ο κύριος Χορταριάς;

Π.Κ.: Ήρθε.

Πρόεδρος: Και όταν ακούσατε τη φασαρία, πείτε μας την πρώτη εντύπωση...

Π.Κ.: Ήταν ένα μεγάλο κομμάτι σπασμένο από την τζαμαρία, και μέσα ένας άνθρωπος να προσπαθεί να σπάσει το τζάμι.

Πρόεδρος: Άρα είδατε το πάνω μέρος της βιτρίνας σπασμένο;

Π.Κ.: Ναι, αλλά δεν ήταν μονοκόμματο, δεν είχε σπάσει όλο.

Πρόεδρος: Και γιατί να χτυπήσει πάνω στη βιτρίνα και μετά να πάει προς την πόρτα;

Π.Κ.: Την εξωτερική βιτρίνα δεν ξέρω ποιος την έσπασε, όταν έφτασα εγώ αυτό που είδα [...]

Πρόεδρος: Υπήρχε κόσμος έξω;

Π.Κ.: Είχαν σταματήσει περαστικοί.

Πρόεδρος: Υπήρχε κόσμος που θα μπορούσε να είχε σπάσει το πάνω μέρος της βιτρίνας;

Π.Κ.: Δεν ξέρω πώς είχε σπάσει αυτό, όταν πήγαμε εμείς ήταν σπασμένο...

Πρόεδρος: Ο κοσμηματοπώλης δεν γνωρίζετε;

Π.Κ.: Δεν τον ήξερα, όχι.

Πρόεδρος: Ήταν εκεί;

Π.Κ.: Ναι, και μετά κατάλαβα ότι είναι ιδιοκτήτης, δεν τον ήξερα...

Πρόεδρος: Ο κύριος Χορταριάς, τον χτύπησε καθόλου τον Κωστόπουλο;

Π.Κ.: Στην αρχή, πιστεύω ότι ίσως πρέπει να τον πετύχανε δύο από τις κλωτσιές, απ' όταν είδα εγώ.

Πρόεδρος: Δεν πήγατε μαζί με τον κύριο Χορταριά στο σημείο;

Π.Κ.: Όχι, έκατσα πιο πίσω.

Πρόεδρος: Δεν φύγατε μαζί από το τραπέζι;

Π.Κ.: Ναι, αλλά ο κύριος Χορταριάς πήγε εκεί. Ντάξει, έτσι θεώρησε, επιλογή του. Εγώ έκατσα πιο πίσω και μάλιστα του είπα «πρόσεχε κρατάει μαχαίρι». Και μετά τον τράβηξε και τον έβγαλε έξω.

Πρόεδρος: Κλωτσιές, χτύπησε τα τζάμια που ήταν από πάνω του;

Π.Κ.: Ναι, από πάνω όπως έβγαινε με το κεφάλι πέφτανε κομμάτια...

Πρόεδρος: Πέφταν κομμάτια μόνα τους ή επειδή τα κλωτσούσε;

Π.Κ.: Ρίχνει κάποιες κλωτσιές και μετά τον τραβάει και τον βγάζει έξω.

Πρόεδρος: Έριξε κλωτσιές ο κύριος Χορταριάς;

Π.Κ.: Ναι, σε αυτές τις κλωτσιές, μετά τις κλωτσιές, τώρα μία-δύο μπορεί και να τον πετύχανε, δεν ξέρω. Τα πρώτα πάντως [οι κλωτσιές] ήταν απάνω.

Πρόεδρος: Δεν υπήρχε κίνδυνος από τα τζάμια που κλώτσαγε με τον άνθρωπο που επιχειρούσε να [...]

Π.Κ.: Έμπαινε και έβγαινε, έκανε αυτή την κίνηση. [δείχνει].

Πρόεδρος: Δηλαδή, όταν έσπασαν τα τζάμια, από τις κλωτσιές, επιφυλασσότανε;

Π.Κ.: Έμπαινε μέσα, γιατί του φωνάζανε κιόλας «κάτσε μέσα, μη βγεις έξω!».

Πρόεδρος: Ποιος του το φώναζε;

Π.Κ.: Και ο κύριος Χορταριάς και ο κοσμηματοπώλης...

Πρόεδρος: Μετά όταν βγήκε, τον χτυπήσανε;

Π.Κ.: Όχι, όχι, τον τράβηξε, του ξανάπα για το μαχαίρι.

Πρόεδρος: Σε τι σημείο του το πήρε το μαχαίρι;

Π.Κ.: Αφού τον τράβηξε έξω και ήταν ξαπλωμένος πάνω στο πεζοδρόμιο.

Πρόεδρος: Τον τράβηξε ο κύριος Χορταριάς και τον έβγαλε.

Π.Κ.: Είχε βγει ο μισός, έτσι μέχρι τον ώμο...

Πρόεδρος: Δεν μπορούσαν να τον ακινητοποιήσουν στο σημείο εκείνο και να τελειώνει η υπόθεση;

Π.Κ.: Μέσα εκεί;

Πρόεδρος: Αφού τον τράβηξε, είπατε.

Π.Κ.: Τον τράβηξε, τον αφόπλισε, και έκατσε ήρεμος, κράταγε το λαιμό του – είχε αμυχές παντού – για ένα λεπτό, μέχρι που ήρθε ΔΙΑΣ και ο διασώστης.

Πρόεδρος: Μετά τι έγινε;

Π.Κ.: Όσο τον περιέθαλπτε καθόταν ήρεμος, μετά κάποια στιγμή παίρνει ένα κομμάτι γυαλί και πήγανε προς τον κόσμο και πίσω από τον διασώστη ήταν ένας ΔΙΑΣ, πάει και του ρίχνει μια κλωτσιά από πίσω και αυτό...

Πρόεδρος: Στη συνέχεια τι έγινε;

Π.Κ.: Τίποτα, εμείς αποχωρήσαμε. Μετά ήρθαν οι υπόλοιποι αστυνομικοί της ΔΙΑΣ και τον ακινητοποιήσανε κάτω στο έδαφος.

Πρόεδρος: Η πόρτα του καταστήματος ήταν κλειστή;

Π.Κ.: Δεν ανοίξε ποτέ.

Πρόεδρος: Μιλήσατε εσείς με τον κοσμηματοπώλη εκείνη τη στιγμή;

Π.Κ.: Όχι, ποτέ!

Εισαγγελέας: Τα βίντεο που παίχτηκαν στα ΜΜΕ τα είδατε;

Π.Κ.: Ένα έχω δει...

Εισαγγελέας: Φαίνεστε εσείς εκεί;

Π.Κ.: Δεν νομίζω, όχι...

Εισαγγελέας: Στην προηγούμενη ήσασταν εδώ;

Π.Κ.: Που είχανε πει για βόμβα, ναι...

Εισαγγελέας: Τον δικηγόρο που είπε ότι και εκείνος είχε ραντεβού με τον κύριο Χορταριά, το ακούσατε;

Π.Κ.: Δεν ξέρω αν είχε καλέσει και κάποιον άλλο...

Εισαγγελέας: Το μαχαίρι σε ποια φάση είδατε να κρατάει ο Ζαχαρίας Κωστόπουλος;

Π.Κ.: Μέσα στην προθήκη, όταν ήταν κοντά στο τζάμι, εκεί το είδα...

Εισαγγελέας: Όρθιος;

Π.Κ.: Γόνατα κι αγκώνες.

Π.Κ.: Στην αρχή εκείνος άνοιξε ένα κομμάτι, με το κεφάλι και τα υπόλοιπα τζάμια τα έσπασε ο Χορταριάς με τα πόδια.

Εισαγγελέας: Μόνος του ο κύριος Χορταριάς ή και ο Δημόπουλος.

Π.Κ.: Θα σας γελάσω. Νομίζω μόνο ο κύριος Χορταριάς.

Εισαγγελέας: Εσείς είστε συνεργάτες με τον κύριο Χορταριά;

Π.Κ.: Όχι, είμαστε φίλοι χρόνια.

Πρόεδρος: Εδώ στην κατάθεσή σας προανακριτική είπατε «αυτός, όμως, δεν άκουσε. Προσπάθησε να βγει και τότε ο Χορταριάς με τον καταστηματούχο άρχισαν να τον κλωτσούν στο πρόσωπο».

Π.Κ.: Δεν μπορώ να είμαι σίγουρος αν ήταν στο πρόσωπο στον ώμο, γιατί ήμουν από την πίσω πλευρά. Στην αρχή ήταν πιο ψηλά.

Πρόεδρος: Απ' έξω να είδατε κάποιος να ρίχνει αντικείμενα;

Π.Κ.: Όχι, από πού ρίψη;

Πρόεδρος: Αν ήταν κάποιος να ρίχνει από έξω κάτι;

Π.Κ.: Στο βίντεο έχω δει...

Πρόεδρος: Είχε στο επάνω μέρος της τζαμαρίας, είχε δημιουργηθεί τρύπα ή ήταν μόνο ραγισμένο;

Π.Κ.: Όχι, ήταν μεγάλο κομμάτι που έλειπε...

Πρόεδρος: Ούτε το είδε κανείς εκεί;

Π.Κ.: Το μόνο που ξέρω είναι με τον κύριο Χορταριά που βρισκόμασταν εκεί και τρώγαμε συχνά...

Πρόεδρος: Οι κλωτσιές στη βιτρίνα, μάλλον στον άνθρωπο, την ώρα που πάει να βγει, δεν υπήρχε ο κίνδυνος να καταρρεύσει η βιτρίνα πάνω στον άνθρωπο που πάει να βγει;

Π.Κ.: Όχι, πρώτα είχαν σπάσει τα τζάμια.

Πρόεδρος: Ήταν ξεχωριστό κομμάτι ή ήταν η τζαμαρία ενιαία;

Π.Κ.: Ενιαία ήτανε, έλειπε ένα μεγάλο κομμάτι από την αριστερή πλευρά ο Ζαχαρίας πήγε από τη δεξιά, είχε υπολειπόμενα κομμάτια που τα έσπασε με το πόδι του ο Χορταριάς...

Πρόεδρος: Αλλά με το πόδι, πηγαίνοντας να ωθήσεις τον άλλο, λέγαν «κάτσε μέσα, κάτσε μέσα» [...]

Π.Κ.: Και γι' αυτό έσπασε προφανώς τα κομμάτια ο κύριος Χορταριάς.

Πρόεδρος: Μα για αυτό. Όταν τον τραβήξαν; Είχανε φύγει όλα;

Π.Κ.: Αυτά με τις κλωτσιές του κύριου Χορταριά, φύγανε. Μετά ήταν όλο ανοιχτό. Είχε μείνει ένα κομμάτι κάτω αριστερά.

Πρόεδρος: Όπως κοιτούσατε κάτω αριστερά;

Π.Κ.: Ναι, από τη δεξιά μεριά έβγαινε ο Ζαχαρίας.

Πρόεδρος: Και πάνω είχε φύγει όλο;

Π.Κ.: Ναι, μέχρι το ύψος της μέσης της προθήκης, και είχε και μικρά κομμάτια που είχαν θρυμματιστεί...

Πρόεδρος: Το πάνω από το επίπεδο που είχε τα εμπορεύματα.

Π.Κ.: Είχε φύγει αυτό, είχε κάποια κομμάτια που χτύπαγε με το κεφάλι...

Πρόεδρος: Δηλαδή το πάνω μέρος της βιτρίνας είχε φύγει εντελώς;

Π.Κ.: Ναι, το μεγαλύτερο κομμάτι είχε φύγει.

Πρόεδρος: Άρα λέτε, όπως το περιγράφετε, ότι με τις κλωτσιές δεν υπήρχε κίνδυνος να πέσουν τζάμια πάνω;

Π.Κ.: Πρώτα με τις κλωτσιές καθάρισε το μεγαλύτερο μέρος.

Πρόεδρος: Καθάρισε το κάτω μέρος, το πάνω μέρος;

Π.Κ.: Πάνω στην κάσα της τζαμαρίας είχαν μείνει κάποια κομμάτια.

Πρόεδρος: Τα επάνω από ποιο σημείο σπάσανε, είπατε ότι είχε άνοιγμα, δεν είπατε ότι είχε φύγει όλο.

Π.Κ.: Ένα μεγάλο κομμάτι έλειπε, και με τις κλωτσιές του κ. Χορταριά φύγανε τα πάνω όλα και τον τράβηξε έξω...

Πρόεδρος: Στην ανακριτική κατάθεση έχετε πει [διαβάζει].

Π.Κ.: Το κάτω μέρος εννοώ μπροστά, πριν την προθήκη. Είπα για την πόρτα εξόδου, τώρα έσπασε το τζάμι, δεν ξέρω πώς...

Πρόεδρος: «Όταν βγήκε μέχρι τη μέση, τότε τον χτύπησαν» [διαβάζει]

Π.Κ.: Του λέγανε «κάτσε μέσα, κάτσε μέσα!» και εκείνος δεν καθόταν προσπαθούσε μανιωδώς να βγει έξω.

Πρόεδρος: Μάλιστα, υπάρχει ερώτηση από την έδρα.

Χατζάκη [σύεδρος εξ αριστερών]: Γιατί του λέγανε να κάτσει μέσα;

Π.Κ.: Προφανώς μέχρι να καλέσουν την αστυνομία. Αυτό έλεγε όλος ο κόσμος, «πήρανε την αστυνομία»;

Χατζάκη: Και του λέγανε να κάτσει μέσα μέχρι να έρθει η αστυνομία;

Π.Κ.: Όχι εγώ, ο κύριος Χορταριάς και ο κοσμηματοπώλης.

Πρόεδρος: Κύριε μάρτυρα, εσείς βλέπετε ότι μπλέκεται ο κύριος Χορταριάς που είναι φίλος σας. Δεν πλησιάσατε τον κύριο Χορταριά να του πείτε κάτι;

Π.Κ.: Αμέτοχος ήμουν, αφού τον απόπλισε και πέταξε το μαχαίρι μέσα λέω «πω, πω ρε φίλε! Τι έγινε, το είχες δει το μαχαίρι;».

Πρόεδρος: Γιατί εδώ έχει έρθει ένας μάρτυρας και μας είπε ότι ενώ ήταν κάτω, δεχόταν χτυπήματα, ότι «έχει πέσει κάτω, κι εσείς συνεχίζετε και τον χτυπάτε». Εσείς την είδατε τη στιγμή έτσι όπως έχει περιγραφεί;

Π.Κ.: Κάτω όχι, τον τράβηξε έξω, έσκυψε ο κύριος Χορταριάς, του άνοιξε την παλάμη και του πήρε το μαχαίρι, δεν τον χτύπησε κάποιος. Έκατσε 1-2 λεπτά ήρεμος...

Πρόεδρος: Δεν τον χτύπησε λέτε κανείς.

Π.Κ.: Όχι, εγώ δεν είδα κάτι, ούτε από τους κατηγορούμενους.

Πρόεδρος: Τον είχε κόψει κάτι;

Π.Κ.: Νόμιζα θα είχε πολλές αμυχές, αλλά είχε μικρές. Δεν ήταν κάτι ότι τρέχει αίμα.

Πρόεδρος: Εσείς δεν είδατε όταν ήρθαν και τον πήρανε οι διασώστες;

Π.Κ.: Εγώ ήμουν μέχρι μετά που έπεσε στο τραπέζι, μέχρι που τον βάλανε κάτω οι αστυνομικοί.

Πρόεδρος: Φύγατε μαζί με τον κ. Χορταριά ή φύγατε μόνος σας;

Π.Κ.: Μαζί προς τα πάνω και μετά σκορπίσαμε.

Πρόεδρος: Συζητήσατε καθόλου για το συμβάν;

Π.Κ.: Λέγαμε «πω, πω, τι έγινε» και τέτοια...

Πρόεδρος: Τι σχολίαζε ο κύριος Χορταριάς;

Π.Κ.: «Πω, πω τι μπορεί να σου τύχει...» και τέτοια...

Από το κοινό: Είναι δυνατόν;!

Π.Κ.: Επειδή καθόμαστε αρκετές φορές, υπάρχει μία γενικότερη παραβατικότητα, δεν ξέρω τώρα γιατί γελάνε...

Πρόεδρος: Αφήστε το τώρα αυτό, εσείς είσαστε κάτοικος εκεί;

Π.Κ.: Όχι, λόγω της εργασίας μου, συντηρητής ανελκυστήρων.

Παπαπαντολέων: Άρα αυτό που τον εντυπώσιασε τον κ. Χορταριά είναι τι μπορεί να σου συμβεί; Να γίνει μια ληστεία;

Π.Κ.: Αυτό θυμάμαι ότι έγινε.

Παπαπαντολέων: Δεν έγινε κάτι διαφορετικό, δεν υπήρχε κάποια στεναχώρια, δεν υπήρχε κάποια ταραχή;

Π.Κ.: Και βέβαια.

Παπαπαντολέων: Επειδή έγινε ληστεία, εννοείτε;

Π.Κ.: Για όλο το συμβάν.

Παπαπαντολέων: Τον κύριο Δημόπουλο τον γνωρίζετε;

Π.Κ.: Όχι, όχι, δεν τον γνωρίζω.

Παπαπαντολέων: Για το συμβάν σας λέω, όχι αν τον γνωρίζετε γενικά.

Π.Κ.: Βεβαίως.

Παπαπαντολέων: Δεν θυμάστε να τον κλωτσάει ο κυρίος Δημόπουλος; Δεν τον είδατε να τον κλωτσάει;

Π.Κ.: Εγώ έβλεπα την κίνηση αλλά δεν ξέρω πού τον πέτυχε...

Παπαπαντολέων: Δεν ήσασταν μπροστά; Δεν το βλέπατε;

Π.Κ.: Ναι, αλλά μπροστά από τους κυρίους, ήταν ο Ζαχαρίας, πώς μπορώ να ξέρω εγώ;

Παπαπαντολέων: Ναι, αλλά ήσασταν μπροστά, είδατε μαχαίρι λέτε...

Π.Κ.: Το μαχαίρι το είδα στην προθήκη μέσα...

Παπαπαντολέων: Άρα, επειδή οι καταθέσεις σας είναι διαφορετικές κάθε φορά που μιλάτε...

Π.Κ.: Πώς είναι διαφορετικές;

Παπαπαντολέων: Θα σας διαβάσω! Πάντως, ο ίδιος ο θανών, την τζαμαρία μόνος του με το κεφάλι του, δεν τη διαλύει μόνος του, καλά το έχω καταλάβει...

Π.Κ.: Δεν τη διέλυσε μόνος του, αλλά άνοιξε με μία κίνηση με το κεφάλι του και το χέρι του το δεξί.

Παπαπαντολέων: Και αυτά τα τζάμια δεν έπεφταν στο κεφάλι του;

Π.Κ.: Όχι, γιατί σας λέω έκανε κίνηση μέσα-έξω, για να ανοίξει μεγαλύτερο άνοιγμα για να βγει προς τα έξω.

Παπαπαντολέων: Την κίνηση μέσα-έξω την έκανε για ποιο λόγο;

Π.Κ.: Προσπαθούσε να ανοίξει μεγαλύτερο άνοιγμα.

Παπαπαντολέων: Το έχω καταλάβει, μου είναι σαφές.

Π.Κ.: Είναι κάποια εναπομείναντα κομμάτια που έχουνε μείνει, πάνω από το κεφάλι του.

Παπαπαντολέων: Αφού δεν χωρούσε να βγει ο κωστόπουλος και θέλανε να τον βγάλουνε τελικά; Να μείνει μέσα; Τι θέλανε;

Π.Κ.: Του φωνάζανε «μείνε μέσα, μείνε μέσα», αυτός προσπαθούσε να βγει έξω, σπάει τα εναπομείναντα κομμάτια ο κύριος Χορταριάς, και τον τράβηξε, προφανώς, για να τον αφοπλίσει, δε ξέρω.

Παπαπαντολέων: Η ερώτηση είναι: Εκείνος θέλει να βγει έξω, δεν τα καταφέρνει.

Π.Κ.: Θα κοβόταν τελείως, αν δεν καθάριζε τα τζάμια ο κύριος Χορταριάς...

Παπαπαντολέων: Φεύγανε κομμάτια πάνω στο κεφάλι του το οποίο κλωτσούσανε μετά πάνω από τα τζάμια...

Αναγνωστόπουλος: Καταθέτει ή κάνει ερώτηση;

Γλύκας: Δεν φαίνεται αυτό στο βίντεο...

Παπαπαντολέων: Απολύτως φαίνεται!

Πρόεδρος: Ακούστε, έτσι όπως το λέτε είναι σαν να τοποθετείστε. Κύριε μάρτυρα, έτσι όπως δίνετε αυτή τη περιγραφή είναι δύσκολο να το κατανοήσουμε.

Π.Κ.: Κάθε φορά που χτύπαγε με το κεφάλι για να βγει προς τα έξω, φεύγανε κάποια κομμάτια.

Πρόεδρος: Και ο κύριος Χορταριάς γιατί προσπαθούσε με τις κλωτσιές να καθαρίσει τα τζάμια;

Π.Κ.: Πέφτανε πάνω στο κεφάλι του τα τζάμια. Προφανώς για να μην κοπεί, για να μην του κόψουν το κεφάλι του τα τζάμια. Το αριστερό χέρι ήταν χέρι στήριξης, το αριστερό με το οποίο κρατούσε το μαχαίρι.

Πρόεδρος: Με το χέρι που κρατούσε το μαχαίρι χτύπησε το τζάμι; Όταν κρατάς ένα αντικείμενο, είναι φυσικό να γίνει μία κίνηση με το αντικείμενο που κρατάει, παρά με το κεφάλι

Π.Κ.: Ήταν το χέρι στήριξης, το έχω στο μυαλό μου ακριβώς.

Παπαπαντολέων: Και δεν μαχαιρώθηκε, λέει...

Π.Κ.: Τότε με τις κλωτσιές και τον κύριο Δημόπουλο και αυτά τον έπιασε από το χέρι και τον αφόπλισε.

Πρόεδρος: Και ο κύριος Χορταριάς πότε προσπάθησε να καθαρίσει τα τζάμια;

Παπαπαντολέων: Εσείς τον κύριο Τ.Δ. δεν τον ξέρετε;

Π.Κ.: Τον ξέρω, δεν ήξερα αν τον είχε καλέσει στο τραπέζι. Δεν ήξερα αν θα έρθει, εγώ πήρα τον κύριο Χορταριά «- Θα κατέβεις; - Θα κατέβω».

Παπαπαντολέων: Δεν ήρθε ποτέ στο τραπέζι δηλαδή;

Π.Κ.: Ο κύριος Ταταρίδης δεν ήρθε στο τραπέζι. Μετά τον είδα, φεύγοντας...

Παπαπαντολέων: Στην κατάθεσή σας στον ανακριτή λέτε ότι δεν ήταν σπασμένη;

Π.Κ.: Δεν ήταν σπασμένη τελείως...

Αναγνωστόπουλος: Διαβάστε και από πριν, δημιουργούνται εντυπώσεις...

Πρόεδρος: Ερωτήσεις κάνουμε όλοι!

Παπαπαντολέων: [Διαβάζει] «Είδαμε ότι ήταν κάποιος μέσα στο κοσμηματοπωλείο με πυροσβεστήρα [...]». Τι εννοείτε όταν λέτε ότι «βγήκε μέχρι την μέση»; Ποια ήταν αυτή η στιγμή;

Π.Κ.: Όταν έβγαζε το κεφάλι προς τα έξω.

Παπαπαντολέων: Εδώ λέτε όταν βγήκε μέχρι τη μέση...

Π.Κ.: Δεν βγήκε ολόκληρος.

Παπαπαντολέων: Και γιατί τον χτυπούσαν;

Π.Κ.: Για να κάτσει μέσα.

Παπαπαντολέων: Τότε τι χτυπούσαν τότε;

Π.Κ.: Οι κλωτσιές ήταν που χτυπάγανε τα τζάμια, και εκείνη τη στιγμή πρέπει να έφαγε κι ο Κωστόπουλος κάποιες κλωτσιές...

Παπαπαντολέων: Πού τις έφαγε τις κλωτσιές;

Π.Κ.: Δεν ξέρω.

Παπαπαντολέων: Πάλι δεν ξέρετε!

Π.Κ.: Δεν μπορώ να ξέρω, αν πήγαν στον ώμο, αν πήγαν στο κεφάλι, αν πήγαν στο στήθος...

Παπαπαντολέων: Στο στήθος πώς θα χτυπήσεις πάνω στον ξαπλωμένο;

Π.Κ.: Από κάτω όπως χτυπάς, μπορεί να πάει και στο στήθος...

Παπαπαντολέων: Και κλωτσούσαν με βία;

Π.Κ.: Δεν μπορώ να μετρήσω.

Παπαπαντολέων: Δεν έχετε μία εντύπωση, υπάρχουν μάρτυρες που έχουν μια εντύπωση με μεγάλη βιαιότητα;

Π.Κ.: Έχω μία εντύπωση, ότι δεν ήταν πολλή η βιαιότητα, γιατί αν ήταν, θα έμενε εκεί στη τζαμαρία μέσα.

Παπαπαντολέων: Πέθανε δέκα λεπτά αργότερα, κύριε μάρτυρα.

Π.Κ.: Δεν το ξέρω αυτό. Αν ήταν βίαιες οι κλωτσιές, δεν θα μπορούσε να κουνηθεί.

Παπαρρούσου: Πού τοποθετείτε τον εαυτό σας συμφωνά με τα τεκτενόμενα;

Π.Κ.: Δύο, τρία μέτρα πιο πίσω.

Παπαρρούσου: Μπροστά υπάρχουν άλλοι άνθρωποι;

Π.Κ.: Όχι.

Παπαρρούσου: Έχετε καθαρό οπτικό πεδίο;

Π.Κ.: Ναι, απ' όσο θυμάμαι...

Παπαρρούσου: Άρα υποθέτω θα μπορούσατε να δείτε τι επίπτωση είχαν τα χτυπήματα στο σώμα του Ζαχαρία Κωστόπουλου.

Π.Κ.: Όχι, γιατί ήταν μπροστά μου οι δύο κατηγορούμενοι και μου έκοβαν τη θέα.

Παπαρρούσου: Πώς το σώμα του Ζαχαρία Κωστόπουλου ανταποκρινόταν στις βίαιες κλωτσιές, δεν το είδατε;

Π.Κ.: Ήταν μπροστά μου οι κατηγορούμενοι.

Παπαρρούσου: Να ρωτήσω κάτι: όταν είδατε τον φίλο σας να κλωτσάει έναν άνθρωπο σε αυτή την κατάσταση, του είπατε κάτι; «Σταμάτα! Περίμενε να έρθει η αστυνομία!»;

Π.Κ.: Γίνανε τόσο γρήγορα, και εγώ σοκαρισμένος ήμουν.

Παπαρρούσου: Αλλά όταν φευγάτε, σχολιάζετε «τι γίνεται ρε παιδί μου και κλέβουν στη Γλάδστωνος κινητά».

Π.Κ.: Τι γίνεται στην περιοχή, ναι.

Παπαρρούσου: Εσείς επικροτήσατε αυτήν την ενέργεια;

Π.Κ.: Όχι βεβαία!

Παπαρρούσου: Τι του είπατε σαν φίλος;

Π.Κ.: Ότι δεν έπρεπε να ανακατευτεί καθόλου, και μου λέει «αν έμπαινε στο δικό σου σπίτι, δεν θα ερχόμουν να βοηθήσω;»

Παπαρρούσου: Άρα με αυτό το κριτήριο;

Π.Κ.: Του συνανθρωπισμού, ναι!

Παπαρρούσου: Άρχισε να κλωτσάει τον Ζαχαρία Κωστόπουλο, αυτό είναι το κριτήριο;

Π.Κ.: Είδαμε κάποιον που είχε μπει για να ληστέψει [...] Όταν βγαίνει, προσπαθείς να τον αποτρέψεις, μέχρι να έρθει η αστυνομία να τον συλλάβει...

Παπαρρούσου: Ποιος άρχισε να κλωτσάει πρώτος;

Π.Κ.: Δεν το θυμάμαι...

Παπαρρούσου: Τι κρατούσε ο κοσμηματοπώλης στο χέρι του;

Π.Κ.: Δεν ξέρω, δεν μπορώ να ξέρω...

Παπαρρούσου: Στο πρώτο δικαστήριο είπατε ότι προφανώς κρατούσε κάτι στο χέρι του.

Π.Κ.: Προφανώς, δεν το θυμάμαι. Επιτρέπεται να μη θυμάμαι κάτι; Θυμήστε μου!

[Από το κοινό]: Μόνο το μαχαίρι θυμάται!

Παπαρρούσου: Όντως, μόνο το μαχαίρι θυμάται...

Π.Κ.: Πολύ σημαντικό το μαχαίρι! Ε βέβαια και το θυμάμαι!

Παπαρρούσου: Τον εαυτό σας, δεν τον αναγνωρίζετε. Άλλους από την περιοχή γνωρίζετε;

Π.Κ.: Όχι.

Παπαρρούσου: Πάτε συχνά για συντήρηση ανελκυστήρων στη Γλάδστωνος;

Π.Κ.: Ναι. Όχι, εκτός από το διαχειριστή της πολυκατοικίας που έχω τη συντήρηση.

Παπαρρούσου: Μετά μιλήσατε με τον φίλο σας;

Π.Κ.: Φεύγοντας με τα πόδια, είπαμε «ρε φίλε, τι έγινε; έτσι κι αλλιώς...».

Παπαρρούσου: Μετά τηλεφωνηθήκατε για το συμβάν; Πότε δώσατε την κατάθεση;

Π.Κ.: Δεν θυμάμαι ημερομηνία...

Παπαρρούσου: Πού δώσατε κατάθεση;

Π.Κ.: Αστυνομία, νομίζω Εσωτερικών Υποθέσεων, με ρωτήσανε για τους αστυνομικούς, αυτό...

Παπαρρούσου: Πράγματι, 29/09 καταθέτετε ότι τότε ο Χορταριάς με τον καταστηματούχο άρχισαν να τον κλωτσούν στο πρόσωπο...

Π.Κ.: Αυτό υπέθεσα εγώ.

Παπαρρούσου: Εδώ δεν λέτε «υπέθεσα», το λέτε τώρα.

Π.Κ.: Και πριν το είπα, δεν μπορώ να ξέρω ακριβώς πού τον πετύχανε, δεν αναιρώ κάτι...

Παπαρρούσου: Τότε είχατε δει το βίντεο;

Π.Κ.: Όχι, πολύ αργότερα το είδα...

Παπαρρούσου: Πότε το είδατε;

Π.Κ.: Ημέρα Τετάρτη, 10 η ώρα, τι να σας πω, πού να θυμάμαι!;

Παπαρρούσου: Μέσα στο μήνα;

Π.Κ.: Δεν θυμάμαι.

Παπαρρούσου: Και στις 28/9 καταθέτετε στον ανακριτή και λέτε: «όταν βγήκε μέχρι τη μέση, τότε τον χτύπησαν». Εδώ μιλάτε καθαρά για χτυπήματα στο πρόσωπο και την άλλη για χτυπήματα...

Π.Κ.: Είπα τώρα ότι δεν τον χτυπήσανε; Αναίρεσα αυτό που είπα;

Παπαρρούσου: Η εκδοχή της λύτρωσης που επικαλείται ο κατηγορούμενος στις καταθέσεις σας δεν...

Π.Κ.: [Διακόπτει] Σας απαντώ. Δεν αναιρώ αυτό που είπα. Πού τον χτυπήσανε και πόσο τον χτυπήσανε, δεν μπορώ να το ξέρω.

Παπαρρούσου: Αφού, όπως φαίνεται, ότι έχετε σαφή πεποίθηση ότι τον χτυπήσανε. Εσείς μετά τον χτυπημένο, νοιαστήκατε τι απέγινε;

Π.Κ.: Εκεί έκατσα, μέχρι που σηκώθηκε και πήρε το γυαλί και κυνηγούσε τον κόσμο.

Παπαρρούσου: Και με ποιόν τρόπο συνδράματε κάπως;

Π.Κ.: Να συνδράμω εγώ; Τι να κάνω εγώ;

Παπαρρούσου: Πότε μάθατε ότι πέθανε;

Π.Κ.: Μετά από δύο μέρες.

Παπαρρούσου: Ειδήσεις είδατε εκείνη τη μέρα;

Π.Κ.: Είμαι κατά, δεν βλέπω.

Παπαπαντολέων: Την αστυνομία δεν την πήρε καθόλου ο κατηγορούμενος; Πήγε κατ' ευθείαν και άρχισε να σπάει τα τζάμια.

Π.Κ.: Ποιος;

Παπαπαντολέων: Δεν την κάλεσε την αστυνομία από νομιμοφροσύνη...

Π.Κ.: Ναι, πήγαμε κατευθείαν στο συμβάν.

Παπαπαντολέων: Μετά που ήρθε η αστυνομία, πήγε να τους πει τι έχει συμβεί;

Π.Κ.: Είχαν έρθει οι άνθρωποι της ΔΙΑΣ, να ρωτήσουνε τι, δεν σε ρωτάνε οι αστυνομικοί για ποιο λόγο έγινε. Έχω την εντύπωση ότι δεν ρωτάνε τον κόσμο «τι έγινε». Σας είπα, μετά το συμβάν πήγαμε προς τα πάνω και σκορπίσαμε.

Πρόεδρος: Εδώ έχετε πει στην κατάθεση ότι «ο κοσμηματοπώλης είχε στα χέρια του το κομπιουτεράκι που ασφαλίζει την πορτα».

Π.Κ.: Α ναι μπράβο, το θυμάμαι, το κομπιουτεράκι που απασφαλίζει την πόρτα, ένα μικρό...

Πρόεδρος: Και την άνοιξε την πόρτα από αυτό; Γιατί στη συνέχεια τον τράβηξε προς τα έξω αφού έλεγε «μείνε μέσα, μείνε μέσα»;

Π.Κ.: Προφανώς για να τον αποπλίσει; Δεν ξέρω... Προφανώς δεν καθόταν μέσα. Προσπαθούσε με κάθε τρόπο να βγει έξω, δεν ξέρω...

Πρόεδρος: Σε τι κατάσταση ήταν ο Κωστόπουλος;

Π.Κ.: Στην αρχή; Στο τέλος; Πού;

Πρόεδρος: Όταν τον είδατε να κρατάει στα χέρια του τον πυροσβεστήρα.

Π.Κ.: Φάνηκε στην αρχή ότι δεν τον χειριζότανε καλά, δεν τον έκανε καλά, αλλά αυτό που είδα, δύο χτυπήματα στην πόρτα...

Πρόεδρος: Είχε ευστάθεια, είχε έλεγχο;

Π.Κ.: Είδα ότι δεν κράταγε καλά τον πυροσβεστήρα.

Πρόεδρος: Είπατε «βλέπω ένα παλικάρι μέσα στο κοσμηματοπωλείο να παραπαίει, με έναν πυροσβεστήρα στα χέρια και να προσπαθεί να σπάσει την τζαμαρία».

Π.Κ.: Σαν να παραπατούσε. Τώρα τον πυροσβεστήρα; Από τα γυαλιά να γλίστραγε; Δεν ήταν πολύ τέτοιο...

Πρόεδρος: «Έκανε 2-3 βήματα με τον πυροσβεστήρα, δεν κατάφερε να τη σπάσει και άρχισε να κάνει κινήσεις με τον πυροσβεστήρα».

Π.Κ.: Είδα και ένα χτύπημα από την πλευρά που είναι η προθήκη, από την εσωτερική που μπήκε μέσα.

Πρόεδρος: Η βιτρίνα πώς ήταν; Μπορείτε να περιγράψετε την κάτω; Ήταν ένα κλειστό κιβώτιο με μια οροφή πάνω;

Π.Κ.: Ήταν ένα κιβώτιο με οροφή απάνω, και εκεί από κάτω μπήκε.

Πρόεδρος: Έτσι ήταν; Ήταν κλειστή εσωτερικά η τζαμαρία ή ήταν ανοιχτή πάνω και κάτω;

Π.Κ.: Δεν μπορώ να ξέρω, δεν είχα μπει ποτέ στο μαγαζί μέσα.

Πρόεδρος: Ούτε θυμόσαστε τι είδατε εκεί;

Π.Κ.: Από ό,τι είδα στο βίντεο, άνοιξε ένα πορτάκι και μπήκε μέσα, εγώ δε μπορώ να ξέρω πώς είναι μέσα. Έκανε ένα δύο χτυπήματα στην πόρτα, δεν έσπασε, και στο βίντεο είδα ότι άνοιξε ένα πορτάκι και μπήκε μέσα.

Γλύκας: Μπορώ να ξεκινήσω πρώτος; Κύριε μάρτυρα, δύο πράγματα: Γιατί πάει ο Χορταριάς εκεί πέρα; Πάει για να βοηθήσει; Έχει καλέσει εσάς για να φάτε και να πιείτε. Έχετε ξαναφάει με τον κύριο Ταταρίδη;

Π.Κ.: Ναι, μάλιστα.

Γλύκας: Γιατί πάει, λοιπόν; Πάει για να κάνει ζημιά ή για να βοηθήσει έναν άλλον συνάνθρωπο;

Π.Κ.: Πάει να βοηθήσει έναν άλλο συνάνθρωπό του, και όταν του το είπα, μου λέει «αν έμπαινε ένας άνθρωπος μέσα στο σπίτι σου, δε θα ήθελες να σε βοηθήσω»;

Γλύκας: Αυτή είναι η βασική θέση του κυρίου Χορταριά. Ρωτάει ο Χορταριάς εάν έχει ειδοποιηθεί η αστυνομία;

Π.Κ.: Θυμάμαι ότι υπήρχε αυτή η ερώτηση, αλλά δεν θυμάμαι συγκεκριμένα για τον κύριο Χορταριά, και κάποιος πετάχτηκε και είπε έχει καλεστεί το ΕΚΑΒ.

Γλύκας: Αυτό που βλέπετε μέσα, είναι έναν άνθρωπο να χάνει τις δυνάμεις του; Να ελέγχει τον πυροσβεστήρα;

Π.Κ.: Τον πυροσβεστήρα δεν τον έλεγχε, αλλά από 'κεί και πέρα δεν είπα ότι είναι και αδύναμος...

Γλύκας: Βλέπετε να ελέγχει, ας πούμε, τον πυροσβεστήρα;

Π.Κ.: Τον έβλεπα και αδύναμο. Είδα ότι παραπέει, από οτιδήποτε...

Γλύκας: Κρατάω το «παραπαίει». Επόμενο: τα χτυπήματα τα οποία, υπάρχουν, είπατε, που δεν μπορείτε να προσδιορίσετε πού – είστε απόλυτα ειλικρινής, παρ' ό,τι είστε φίλος του κ. Χορταριά – υπάρχουν χτυπήματα στα τζάμια, τα οποία προήλθαν από τα χτυπήματα με το κεφάλι του εκκλιπόντος. Τα χτυπήματα λοιπόν του κατηγορουμένου, σε δεύτερη φάση, πάει να σπάσει τα τζάμια που είχαν απομείνει;

Π.Κ.: Ναι, γι' αυτό τα σπάει με τις κλωτσιές.

Γλύκας: Είστε αυτόπτης. Λέτε ρητά στο ΜΟΕ ότι είδατε καθαρά το μαχαίρι;

Π.Κ.: Καθαρά το μαχαίρι το είδα, γιατί ήταν σε αυτή τη στάση [δείχνει] και το είδα...

Γλύκας: Η ύπαρξη του μαχαιριού σε έναν άνθρωπο που είναι μέσα, αυτομάτως τον καθιστά επικίνδυνο για οποιονδήποτε έλληνα πολίτη;

Π.Κ.: Βεβαίως, γι' αυτό δεν πήγα κι εγώ κοντά.

Γλύκας: Αν έβγαινε έξω με το μαχαίρι, θα μπορούσε να προκληθεί οτιδήποτε;

Π.Κ.: Αφού έκανε την ίδια κίνηση με το τζάμι, θα το έκανε, προκειμένου να ξεφύγει...

Γλύκας: Αυτά [τα χτυπήματα του Χορταριά] είναι για να αφαιρέσει τη δυνατότητα κινδύνου για τους άλλους;

Π.Κ.: Με το γόνατο κράτησε το χέρι του, άνοιξε τα δάχτυλα, πήρε το μαχαίρι και το πέταξε μέσα...

Γλύκας: Αυτά τα έχετε πει και στην αστυνομία και στον ανακριτή;

Π.Κ.: Φυσικά!

Γλύκας: Σας ευχαριστώ.

Αναγνωστόπουλος: Εσείς πότε φτάσατε στο σημείο; Έχετε περιγράψει ότι εκείνη την ώρα έσπαγε από μέσα.

Π.Κ.: Δεν μπορώ να θυμηθώ ακριβώς αν ήταν προς τη βιτρίνα ή την τζαμένια πόρτα.

Αναγνωστόπουλος: Ήταν ήδη σπασμένο;

Π.Κ.: Αυτό ήταν ήδη σπασμένο.

Αναγνωστόπουλος: είδατε κάποιον άλλον μέσα στο κοσμηματοπωλείο όσο ήταν μέσα ο κ. Κωστόπουλος;

Π.Κ.: Όχι.

Αναγνωστόπουλος: Είδατε αν είχε ρολά το κοσμηματοπωλείο;

Π.Κ.: Όχι.

Αναγνωστόπουλος: Έχει τραυματιστεί πριν ακόμα αρχίσει ο κ. Χορταριάς και ο κ. Δημόπουλος;

Π.Κ.: Ναι, στην προσπάθειά του να σπάσει το τζάμι.

Αναγνωστόπουλος: Μετά στην προσπάθειά του αυτή, θεωρείτε ότι έχει τραυματιστεί στην προσπάθειά του αυτή;

Π.Κ.: Βεβαίως, όπως θεωρώ και όταν έπεσε πάνω στο τραπέζι, λέω «εκεί θα σφάχτηκε». Έπεσε στο πεζοδρόμιο και πήγαν οι υπόλοιποι της ΔΙΑΣ.

Αναγνωστόπουλος: Θα μπορούσε και στο σημείο αυτό να έχει τραυματιστεί;

Π.Κ.: Βεβαίως!

[Ολοκληρώθηκε η εξέταση του μάρτυρα Π.Κ.]

Ανάγνωση ανακριτικής κατάθεσης μάρτυρα Τσ. Σ. (άνδρα με το κίτρινο μπλουζάκι)

Πρόεδρος: Τώρα, ο κ. συνήγορος [Γλύκας] δε μας ειδοποίησε [έχει αποχωρήσει από την αίθουσα]

[Γιος Χορταριά]: Για διακοπή, κυρία πρόεδρε.

Πρόεδρος: Τώρα, να αναγνώσουμε.

[Αναζητεί η πρόεδρος στα έγγραφα για να διαβαστεί η κατάθεση του μάρτυρα με το κίτρινο μπλουζάκι]

Παπαρρούσου: Βεβαίως, αλλά δεν αναζητήθηκε ποτέ ο μάρτυρας.

Χατζάκη [σύνεδρος]: [διαβάζει την κατάθεση του μάρτυρα Τσ. Σ., του γνωστού ως «άνδρα με το κίτρινο μπλουζάκι». Ολόκληρο το κείμενο έχει δημοσιευτεί και μπορείτε να το διαβάσετε εδώ: <https://omniatv.com/853445427/yprothesi-zak-simeio-pros-simeio/>]

Πρόεδρος: Με τους μάρτυρες τελειώσαμε...

Παπαρρούσου: Δεν υπάρχει και ένας Χατζής μάρτυρας; Ήτανε [...]

Εισαγγελέας: Είναι εδώ σήμερα;

Παπαρρούσου: Ήταν εδώ τις προηγούμενες φορές.

Πρόεδρος: Εγώ τον έχω σημειώσει απόντα σε δύο δικασίμους και παρόντα σε μία. Όμως τον έχω σημειώσει στη λίστα με εκείνους που έπρεπε να καλέσουμε. [...] Κλήθηκε, αλλά δεν έχει έρθει. Θα τον βάλουμε με βίαιη προσαγωγή [...] έχω σημειώσει μία φορά παρόντα αλλά δεν ξέρω σε ποια δικάσιμο.

Γραμματέας: Σε όλες τις ημέρες τον έχω απόντα. Σε ποια ημερομηνία τον είχατε;

Πρόεδρος: Δεν έβαζα ημερομηνίες. Εχω σημειώσει παρόντα.

[Αναζητούν στα έγγραφα]

Πρόεδρος: Σχόλιο για την κατάθεση, [του μάρτυρα Σ.Τσ., που αναγνώστηκε] κύριε συνήγορε;

Αναγνωστόπουλος: Είναι ο μοναδικός που είναι παρών, περιγράφει ότι το έχει δει πολύ πριν από την είσοδό του στο κοσμηματοπωλείο και περιγράφει ότι ήταν σε μια κατάσταση σαν να έχει πάθει επιληψία, όπως ο ίδιος έκρινε. Αυτή η κατάσταση μπορεί να συνδεθεί με τα όσα έχουν καταθέσει οι έτεροι μάρτυρες, ότι είχε ήδη ξεκινήσει να παθαίνει τις ισχαιμικού τύπου αλλοιώσεις. Δεύτερον, καταθέτει ότι έχει δει τον Ζαχαρία Κωστόπουλο να ψάχνει τα συρτάρια, περιγράφει ότι «αν τον έβλεπε κάποιος να ψαχουλεύει την ταμειακή μηχανή» [...] «ενδεχομένως να θρηνούσαμε θύματα». Λέει ότι «ήτανε μέσα ο κοσμηματοπώλης», μόνο ένας το έχει πει αυτο, εδώ το διαψεύδει και λέει ότι ήρθε μετά ο κοσμηματοπώλης με κλειδιά και απορημένος. Είναι ένας από τους πολλούς μάρτυρες που επιβεβαιώνει ότι είδε τον Ζαχαρία Κωστόπουλο να κρατάει μαχαίρι. Επιβεβαιώνει ότι πριν βγει από το κοσμηματοπωλείο, έχει κοπεί από τα τζάμια. Και μετά η κατάσταση, επειδή υπάρχουν αντικρουόμενες καταθέσεις, ότι ήταν ημιλιπόθυμος, ότι είχε αρχίσει να πεθαίνει, να έχει ξεκινήσει να πεθαίνει. Εδώ περιγράφει ένα αγρίμι που δεν μπορούσαν να του βάλουν τις χειροπέδες. Και οκτώ αστυνομικοί δεν μπορούσαν να τον χειροπεδήσουν.

Παπαρρούσου: Κυρία πρόεδρε, επειδή δεν μας δώσατε το λόγο...

Πρόεδρος: Δεν τον ζητήσατε, αλλά εφόσον θέλετε, δεν μας πειράζει.

Παπαρρούσου: Ένα μικρό σχόλιο, γιατί αυτός ο μάρτυρας είχε αναζητηθεί αλλά δεν ευρέθη πουθενά. Κάναμε αίτημα, 8 του μήνα το ζητήσαμε, 11 του μηνός απαντήσανε ότι δεν μπορεί να βρεθεί. Εν τέλει βρέθηκε, μετά από μια κινητοποίηση από τα κοινωνικά δίκτυα.

Εκτός λοιπόν αυτών των δεδομένων που έθεσε ο συνάδελφος, ο μάρτυρας λέει «έσκυψε, προσπάθησε να βγει έξω και έπειτα άρχισαν να τον κλωτσάνε». Είναι προφανές ότι η περιγραφή και η απόδοση των περιστατικών γίνεται.

Πολύ μετά πηγαίνει στον ανακριτή. Αναγκάζεται να πάει. Είχε φανεί και το πρόσωπό του στο βίντεο. Κάπου παίζει έναν ιδιαίτερο ρόλο σε αυτήν την ιδιαίτερη περιοχή, όπου διατηρείται μια ομερτά και ο ένας καλύπτει τον άλλον και έρχεται στον ανακριτή στις 12 Απριλίου 2019.

Πρόεδρος: Ούτως ή άλλως η πρωτόδικη είναι αναγνωστέα, τώρα ο κ. Χατζής είναι σεβιτόρος στο κατάστημα «Ρούμελη», θέλετε να αναγνώσουμε την κατάθεσή του;

Αναγνωστόπουλος: Εμείς δεν έχουμε αντίθεση, κυρία πρόεδρε.

Πρόεδρος: Θέλετε να αναγνώσουμε; [προς παράσταση υποστήριξης της κατηγορίας].

Παπαπαντολέων: Ναι, ας αναγνώσουμε...

Πρόεδρος: Κυρία συνήγορε, θα έρθει ο κύριος μάρτυρας που έχετε γνωστοποιήσει;

Παπαπαντολέων: Με έχει ειδοποιήσει λόγω χειρουργείων [...] Έχουμε φέρει και το στικάκι με τα βίντεο, να σας το αφήσουμε από τώρα.

Πρόεδρος: Θέλουμε να τη διαβάσουμε στο ακροατήριο την κατάθεση του Χατζή;

Παπαρρούσου: Εφόσον είναι αναγνωστέα όλη η απόφαση, έχει σημασία να γίνονται αυτά κατ' αντιπαραβολή.

Πρόεδρος: Όχι, την πρωτόδικη, εάν θέλετε στο ακροατήριο. Το θέμα είναι ότι όταν μπούμε στα έγγραφα δεν θα μπορέσουμε να εξετάσουμε τον μάρτυρα που θέλετε.

Παπαπαντολέων: Τότε να ζητήσουμε μια διακοπή λόγω της φύσης της δουλειάς του.

Πρόεδρος: Θέλετε να διακόψουμε για δέκα λεπτά να έρθετε σε επαφή και μετά να συνεχίσουμε;

Αναγνωστόπουλος: Έχει ζητήσει και ο κύριος Γλύκας διακοπή.

Πρόεδρος: Τότε δεν υπάρχει λόγος. Να διακόψουμε.

Αναγνωστόπουλος: Πριν διακόψετε, έχει τεθεί κι από τον συνάδελφο τον κύριο Γλύκα, το ζήτημα των πρακτικών. Θα χρειαστεί κι εμείς να κάνουμε χρήση, να ανατρέξουμε στις καταθέσεις.

Πρόεδρος: Κοιτάξτε, θα κοιτάξουμε να βρεθεί μία λύση.

Εισαγγελέας: Ο κ. Γλύκας θέλει να είναι σε όλα τα αναγνωστέα ή μόνο στα δικά του;

Αναγνωστόπουλος: Σε όλα υποθέτω.

Πρόεδρος: Διακόπτουμε για 10/4, αίθουσα Δ120Α, η διπλανή.

Η έδρα διέκοψε στις 13:58 για την επόμενη δικάσιμο, την Τετάρτη 10 Απριλίου 2024, στην αίθουσα Δ120Α του 6ου ορόφου.